

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐκπαιδευτικὸν ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξέ-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέμησε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβρουίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Ἐκδοτικόν

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 4 Μαΐου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 23

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Στὸν κήπο μας δὲν ἀνθίζαν λου-
λούδια. Ἔτσι τὸν θυμήθηκα ἔξαρ-
χῆς. Στὸ βάθος κοντὰ στὸ γειτονικὸ
τοῖχο ἦταν μὲ ἀγριοσυκιά, ποὺ τὸ
καλοκαίρι ἀσπρίζε ἀπὸ τὴν πολλή
σκόνη. Ἦταν ὅμως καταπράσινος:
Οἱ ἀγριομαλόχες μὲ τὰ τριαντάφυλ-
λιά τους ἀνθάκια κι' ἡ πρασιναδά
ψηλὴ ὡς ἓνα μέτρο, ἔσκυθον, δταν
φουσοῦσε τ' ἀγέρακι, ποὺ ἐρχόταν ἀπ'
τῆ θάλασσα, ποὺ βρισκόταν πάρα
κάτω. Κοιτάζοντας καμμιά φορά πρὸς
τὸν οὐρανὸ, ἔβλεπα τοὺς γλάρους, νὰ
πετοῦν δλόλευκοι, νὰ κόβουν βόλτες
στὸν ἀγέρα καὶ νὰ χάνονται... Κι'
ἐτύχαινε πολλὰς φορές, νὰ τοὺς πε-
ριμένω νὰ γυρίσουν, κι' αὐτοὶ νὰ κά-
νουν μέρες νὰ ξαναφανοῦν.

Ὁ κήπος μας δὲν εἶχε λουλούδια:
Κρίνα, τριαντάφυλλα ἢ γιασεμιά πο-
τὲς δὲν εἶχαν φυτρώσει σ' αὐτόν. Κι'
ὅμως οἱ πεταλούδες — μικρὲς, μεγά-
λες, ἀσπρες, μαῦρες ἢ μὲ χίλια χρώ-
ματα πάνω τους — δὲν ἔλειπαν. Ἐρ-
χονταν ἀπὸ ψηλά, πάνω ἀπ' τὸν τοί-
χο—λὲς μόνες τους, λὲς παρασυρμέ-
νες τὲς περισσότερες φορές ἀπ' τὴν
πνοὴ τοῦ ἀγέρα. Τὲς κυνηγοῦσα, ἢ
θελα νὰ τίς πιῶσω, κι' δταν τύχαι-
νε νὰ φύγουν—εἶτε γιατί τὸ ἤθελαν
εἶτε γιατί τίς παράσσερνε ὁ ἀγέρας,
ποὺ τίς εἶχε φέρει — ἐνοιῶθα μὲ
λύπη στὴν καρδιά. Τὰ παιδιὰ λυκοῦν-
ται πολλὰς φορές γιὰ κάτι τέτοια μι-
κροπράγματα, ποὺ ἐρχονται ἀπὸ τὸν
οὐρανὸ καὶ φεύγουν ἀγύριστα...

Μία πορτοῦλα, μικρὴ γὰν παράθυ-
ρο, ἔβγαζε ἀπ' τὸ σπίτι στὸν κήπο.
Ἐνα ἀπόγεμα, θυμάμαι, ἀπ' ἔξω σ'
αὐτὴν τὴν πορτοῦλα βρήκα κάτι ποὺ
εἶχ' ἐρθεῖ ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ τὸν οὐρα-
νὸ. Δὲν ἦταν ὅμως οὔτε γλάρος, οὔτε
πεταλούδα: ἦταν ἓνας χαρταετὸς μὲ
πιασμένη τὴν οὐρὰ στὰ κεραμίδια.

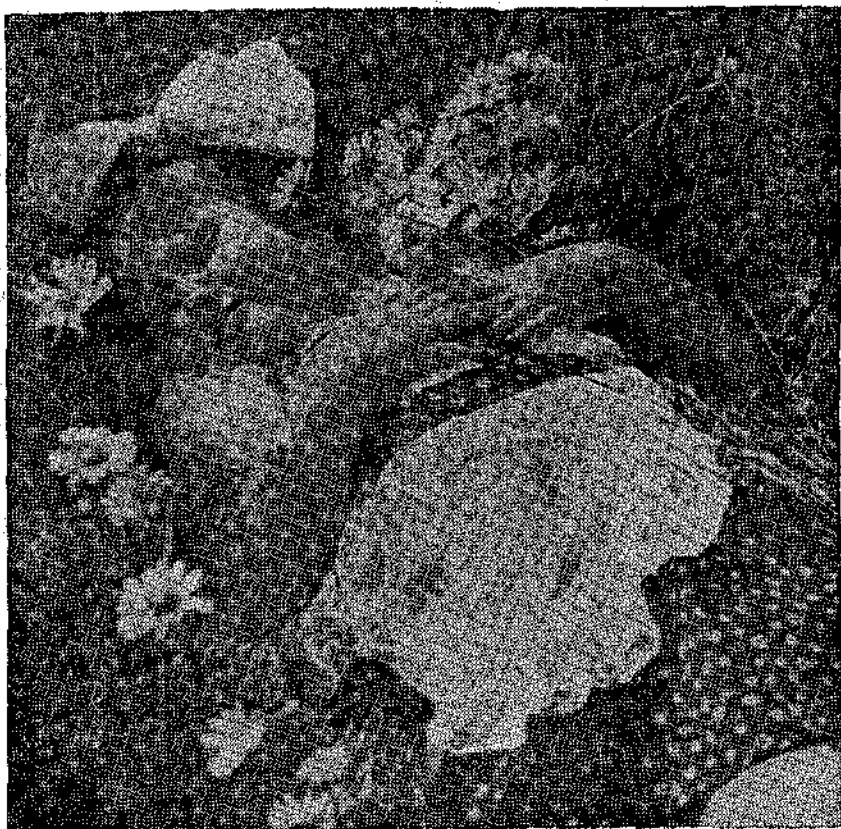
Ποῖς ξέρει ποιά παιδιὰ τὸν εἶχαν
κι' ἀπὸ πόσο μακριὰ εἶχ' ἐρθεῖ!

Στὸν κήπο αὐτὸν πολλὰ πράγμα-
τα ἐρχόνταν ἀπὸ ψηλά, ἀπ' τὸν οὐ-
ρανὸ!

Ἀπέραντος, ἀτέλειωτος μοῦ φαι-
νόταν ὁ κήπος μας. Κι' ὅμως ποῖος
ξέρει πόσο μικρὸς θὰ ἦταν. Ἐπαίξα,
ἔτρεχα, πηδοῦσα μὲς σ' αὐτόν ὅλη
μέρα, χωρὶς νὰ τὸν βαρεθῶ, χωρὶς
νὰ πλήξω ποτέ: Τώρα ποὺ ἔχουν
περάσει χρόνια—τόσα χρόνια!—ποῦ

μ' ἄλλαξαν τόσο τὴ ζωὴ μου, ἐρχον-
ται στιγμὲς, ποὺ λέω, πὼς ὁ κήπος
αὐτὸς δὲν ὀπῆρε ποτέ, πὼς τὸν
κήπο μου ἐγὼ τὸν ἐπλασα στὴ φαν-
τασία μου σὲ μὴ ἀπὸ καίνας τίς στιγ-
μὲς ποὺ μᾶς ἀρπάξει μὴ ἀκατάσχετη
νοσταλγία γιὰ ὅ,τι δὲ γίνηκε, μὰ ποὺ
νομίζουμε, πὼς γίνηκε καὶ τὸ τοπο-
θετοῦμε στὴν αὐγὴ τῆς ζωῆς μας καὶ
λέω καὶ πὼς ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἄλλοι θὰ
ἔχετε πλάσει κι' ἀπὸ ἓνα τέτοιο κή-
πο ὁ καθένας μὲς στὴ φαντασία του,
Ἐνα κήπο ἀπέραντο, δλόρωτο, ποὺ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Στὸν ἥλιο, στὰ λουλούδια...

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Δίατ

θυμίζει παράδεισο... Μά ερχονται όμως κι άλλες στιγμές, που θυμάμαι τόσες λεπτομέρειες γι' αυτόν και τότε λέω, πώς πρέπει να υπήρξε στην πραγματικότητα.

Δαμπρός πρόβαινε ο ήλιος κι' απλωνόταν στον κήπο μας, οι φωνές των παιδιών, που έπαιζαν απ' έξω στο δρομάκι, πλάι στον Αη Γεώργη έρχόνταν μέσα χαρούμενες, ή μιὰ ζωπίσω στην άλλη οά γοργόφτερα πουλιά που παίζουν τον κυνηγό. Και μιὰ φορά ακούγονταν κάτι μακρυνές, βραχνές, παρατεταμένες φωνές μιάς γυναίκας. Μὲ κάποιον—μὲ τὰ παιδιὰ της ή με τή γειτονιά;—μάλωνα πάντοτε κι' δλο φοβέριζε. Όταν αρχίζαν οι φωνές της άργουσαν πολύ, να τελειώσουν.

— Φωνάζει ή Κακιά! μου έλεγαν οι μεγάλοι.

Άλλοτε πάλι, θυμάμαι, πώς άκουγα ώρες δλόκληρες, να κακαρίζουν κόττες. Οι φωνές τους έμοιαζαν με τις φωνές της Κακιάς: βραχνές κι' αυτές άνεδοκατέδοιαν και διαφωνούσαν δλόκληρες ώρες.

Μά ούτε τὰ παιδιὰ, ούτε τήν Κακιά ούτε και τις κόττες είχα ιδεί ποτέ. Μονάχα τις φωνές τους άκουγα τις ώρες που βρισκόμουν μες στον κήπο.

Κάποτε-κάποτε ο κήπος αυτός γινόταν άφορμή να με πιάνη ένας ξαφνικός φόβος.

Ένα βράδυ, θυμάμαι, είχα καθίσει σε μιὰ πέτρα. Καλοκαίρι θα ήταν, για να μένω τέτοια ώρα στον κήπο. Είχε σκοτεινιάσει πιά για καλά όταν σκέφτηκα να μπω στο σπίτι. Μά κάτι σά να με κρατούσε. Κάτι σά να μου έλεγε να μείνω λίγο ακόμη. Κι' έμεινα. Είπα δυό τρεις φορές, να φύγω, μά πάλι έμεινα ακίνητος στη θέση μου. Έπειτα κάρφωσα τὰ μάτια μου πάνω στα κεραμίδια του σπιτιού. Τὰ σκοτάδια κάποια στιγμή μου φάνηκαν σαν πελώρια έλατήρια, που άνοιγόκλειναν μόνα τους σά ζωντανά πράγματα. Κι' έπειτα... Κάτι πελώρια κεφάλια ζώων, μαύρων-κατάμαυρων, κομμένα χαμηλά από τὸ λαμπρό βγήκαν μέσα από τὰ σκοτάδια κι' άρχισαν, ν' άνοιγοκλείνουν τὰ τεράστια στόματά τους. Κι' ήταν τὰ ίδια εκείνα κεφάλια των ζώων, που φτιάναμε κάθε βράδυ παίζοντας και ρίχνοντας τις σκιές των χεριών μας στον τοίχο... Γύρω ήταν ήσυχία. Σηκώθηκα άμέσως κι' έμπήγα κρέχοντας στο σπίτι. Κείνη τή στιγμή έτοιμαζαν τὸ φαγητό. Διηγέθηκα φοβισμένος δ, τι είδα.

— Τὰ μάτια σου κάνανε έτσι, δέν ήταν τίποτα, μου είπαν οι άλλοι. Κι' ήσύχασα.

Άλλο ένα βράδυ φοβήθηκα πάλι μες στον κήπο. Θάταν φθινόπωρο. Τὰ σύγνεφα έρχονταν γρήγορα-γρήγορα από μακριά κρύβοντας στο πέραςμά τους τὸ φεγγάρι. Ο ήγέρας τὸ ξέσκιζε και στιγμές-στιγμές τὸς έδινε άλλόκοτα σχήματα. Ο ούρανός άρχισε, να μαυρίζη και να φαίνεται χαμηλότερος. Κοιτὰ στο φεγγάρι ένα σύγνεφο έτρεχε μόνο του χωριστά από τ' άλλα. Καθώς φυσούσε ο ήγέρας δλο και άλλαζε σχήμα. Τὸ κοιτάζα κι' ήμουν έντελώς άπορροφημένος από τὸ θέαμα. Και νά! σιγά-σιγά άρχισε, να σχηματίζεται κάτι σά ζω, ένα από κείνα τὰ ζώα που είχε τύχει, να ιδῶ ξεφυλλίζοντας κάποιο βιβλίο, ένα ζώο, που δέν είχα ιδεί ποτέ μου ζωντανό. Τὸ κεφάλι, τὰ πόδια, τὸ κορμί έφάνινονταν καθαρά. Κι' όπως τὸ έσπρωχνε ο ήγέρας, μου φαίνονταν πὼς περπατούσε, πὼς σάλευε τὰ πόδια του, πὼς φτερουγίζε στον ούρανό. Θυμήθηκα κατόπι κάτι διηγήσεις γεμάτες άγωνία για τὸν κομήτη, που είχε βγει κάμποσα χρόνια πριν κι' είχε τρομάξει δλο τὸν κόσμο.

Ο κομήτης είναι! έσκέφτηκα. Θυμάμαι ακόμη τὸ δέος, που μ' έπιασε. Κάθησα και κοιτάξα πολλή ώρα τὸ παράξενο σύγνεφο... Μά δὲ θυμάμαι πιά τίποτα άλλο.

Άν τις δυό αυτές φορές φοβήθηκα, γιατί ήταν βράδυ, μου έτόχαινε όμως να φοβάμαι και μέρα. Κι' ο κήπος ήταν πάντοτε ή άφορμή.

Τὸ μεσημέρι τὸ καλοκαιριού δὲ μ' άφηναν, να βγαίνω έξω στον κήπο γιατί ο ήλιος έκαιγε πολύ. Φαίνεται όμως, δτι όταν έκοιμόνταν οι μεγάλοι, εγὼ έβγαίνα κρυφά, γιατί θυμάμαι τὸν ήλιο που έτρεμε τὸ μεσημέρι μες στον κήπο. Η ύπηρετρια, για να με φοβίζη μου άνοιγε λιγάκι τήν πορτούλα, που έβγαζε στον κήπο και χωρίς να μ' άφήνη, να βλέπω, μου έλεγε: Κοίτα! ο άνεμοστρόβιλος! Πω-πώ, πὼς σηκώνονται στον άέρα τὰ χαρτιά, τὰ ξεροχόρταρα κι' οι σκόνης! Έμπα μέσα, μην κοιτάς έξω! Είναι οι Άνεράδες, που πλένουν τὰ πανιά τους και θά σοῦ πάρουν τή φωνή. Φοροῦν δλόκασπρα και χορεύουν και τηδάνε στον άέρα!

Τότε προσπαθούσα, ν' άνοιξω καλύτερα τήν πόρτα για να ιδῶ τις Νεράδες.

— Έμπα μέσα! μου ξανάλεγε εκείνη τάχα τρομαγμένη και κλεί-

δωνε τήν πόρτα. Σιωπή! μή μιλάς, γιατί οι Άνεράδες θά σοῦ πάρουν τή μιλιὰ. Κι' εγὼ φοβόμουν μή χάσω τή μιλιὰ μου.

Μά τις Νεράδες δέν τις πολυφοβόμουν, άφου, αν τις κοιτάζα άμίλητος δὲ θά πάθαινα τίποτα. Φοβερό όμως μεσημεριάτικο σκιάχτρο, που φοβόμουν πολύ μή με πετύχει καταμεσημερο στον κήπο, ήταν ο Μεσημεριανός. Αυτός σηκώνονταν στον ήγέρα, πάνω απ' τὸς κήπους, απ' τις αὐλές κι' απ' τὸς δρόμους κάθε μεσημέρι και καθόταν άπάνω στα κεραμίδια, να ξεκουραστή. Όταν έδλεπε κανένα παιδι τὸ άρπαζε. Πετούσε χωρίς νάχη φτερά κι' αλλοίμονο στα παιδιὰ, που δέν κοιμόνταν τὸ μεσημέρι. Οι μεγάλοι μου έδειχναν και τή ζωγραφιά του.

(Τὸ τέλος στο ερχόμενο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΣΤΟ ΜΑΗ

Τὸν άνθῶν βασιλιά, σοδοστόλιστε Μάη, κι' ή γλυκειά σου λαλιά δροσομύρα σκορπάει

Μὲς σε κέρλες άνθίνες στὸν άνθῶν πάνω τ' άστρα Βασιλιάς δίχως έννοιες μες σ' άνθόχτιστα κάστρα!

Πεταλούδες χιονάτες Σοῦ φρουροῦν τὸ παλάτι, Καλῶς ήρθες, σις σκράτες σ' άνθοστόλιστο τὸ άει!

Καλῶς ήρθες, Χρυσομάη, στολισμένος στον άνθῶ δλη ή Πλάση σ' άγαπάει, Βασιλόπουλο έανθῶ. (Από τή συλλογή: ΓΑΛΑΞΙΑ ΕΛΛΑΣ) ΜΑΡΙΑ Α. ΚΡΥΣΤΑΛΗ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

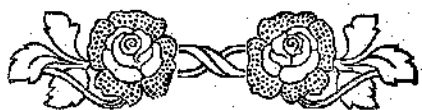
“Ο! πὼς μ' άγγίζει ο έσπερινός Που ο άχος του χάνεται στα μάκη, Έμει που τρέμει ένας κινπός Μά κι' ένα δάκρυ...”

«Κατευθυνθήτω ή προσευχή... Μά δέν υμώνονται τὰ χέρια Προς τή θυσία τή βραδυή Που βγοῦν τ' άστέρια...»

“Ο! πὼς μ' άγγίζει ο έσπερινός Που θέλει ν' άνεβή πιδ πέρα. Και κείνα τ' άνθη, ο χωρισμός Άπ' τήν ήμέρα...”

Δὲς σε καρδί, βραδυή Σημάλει βάρδια... Που μὰς πάνε Μὲ τὰ πανιά τους οι ούρανοί. Στη θέση σου φεγγοβόλανε!..

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΗ

Αγαπητοί μου, Α λουλούδια! Υπάρχει στον κόσμο τίποτα ωραιότερο; Ένας άνθισμένος κήπος είναι! Και σαν ένας επίγειος έναστρος ούρανόσ. Με τή διαφορά πὼς τάστρα του λάμπουν και τήν ήμέρα, και περισσότερο μάλιστα τήν ήμέρα κάτω από τὸν ήλιο. Γιατί κάθε λουλούδι είναι σαν ένα άστρο, άκόμα κι' εκείνα που δέν έχουν τὸ σχήμα τὸ άστρου όπως μερικά, που τὰ λεπτά, κανονικά και μακριά τους πέταλα, γύρω στο σπόρο, μοιάζουν με άκτινες, κίτρινες, γαλάζιες, κόκκινες, άσπρες... Ένα άστρο είναι βέβαια κάτι πελώριο' άλλ' από τόσο μακριά που βλέπουμε τὰ άστρα, μάς φαίνονται πιδ μικρά κι' από πολλά λουλούδια. Κι' ο άνθισμένος κήπος μάς παρουσιάζει ήλιους, φεγγάρια, πλανήτες, γαλαξίες, άστερισμούς, νεφέλωματα—κάθε λουλούδι με τή λάμψη του και τὸ μέγεθος του, από τὰ μεγάλα λουλούδια της μανόλιας, που είναι τὰ μεγαλύτερα στο φυτικό βασίλειο, δὲς τὰ μικροσκοπικά εκείνα, που πρέπει να είναι πολλά-πολλά μαζί, για να ιδῆς σ' ένα μέρος τὸ κήπου μιὰ κοκκινάδα, μιὰ γαλαζάδα, μιὰ άσπράδα.

Κι' είναι άλλη ή απόλαυση που μάς δίνουν τὰ λουλούδια όταν τὰ βλέπουμε δλα μαζί, κι' άλλη όταν τὰ κατάρζουμε από κοντά και τὰ περιεργαζόμαστε ένα ένα. Πολλές φορές αυτή ή παρατήρηση μάς άφήνει έκστατικούς. Γιατί και στο πιδ κοινό λουλούδι, ανακαλύπτουμε χάρες κι' άμορφίες που δέν τὲς φανταζόμαστε. Είναι κάτι γραμμίτσες που λές κι' έγιναν με πέννα ή λεπτό πινέλο, είναι κάτι σχέδια, κάτι κεντήματα, που ποτέ δέν τάπαντὰς τόσο τέλεια σὲ ανθρώπινα έργα. Άλλά μήπως και τάνθρωπινα έργα, τὰ καλλιτεχνήματα, δέν είναι μιμήσεις κι' αντιγραφές από λουλούδια; Και τὰ σχήματα και τὰ χρώματα από τὸν λουλουδόκοσμο τὰ πήρε ή διακοσμητική, καθὼς κι' από τὸν κόσμο τὸυ μικροῦ πουλιού και τὸυ έντόμου. Λουλούδια, πουλάκια και έντομα είναι τὰ ωραιότερα, τὰ καλλιτεχνικώτερα, τὰ θαυμαστότερα απ' όσα φιλοτέχνησε και λεπτοούργησε και φιλοδοούλεφε ή Φύση.

Τὰ λουλούδια έχουν και τήν εὐωδιά. Τέρπουν τήν ψυχή μας, δχι μόνο με τήν όραση παρά και με τήν όσφρηση. Είναι βέβαια και πολλά ώραια λουλούδια που δέν μυρίζουν

καθόλου, ή που ή ανθρώπινη όσφρηση δέν αισθάνεται τή μυρωδιά τους. Είναι κι' άλλα που μυρίζουν άσχημα για τὸν άνθρωπο, ένθ' γι' άλλα πλάσματα—για μερικές πεταλούδες π.χ. μπορεί να μυρίζουν ώραια. Άλλά τὰ τελειότερα λουλούδια είναι εκείνα που, εκτός από ώραια σχήμα και τὸ λαμπρό χρώμα έχουν και τή γλυκειά μυρωδιά. Γι' αυτό και τὸ ρόδο είναι ο βασιλιάς των λουλουδιών. Τὸ μόνο του ελάττωμα είναι ή κοινότης του. Όπου κάμουμε, βλέπουμε ρόδα. Και μάς τραβῶν άλλα λουλούδια, σπανιότερα. Άλλά όταν προσέχουμε τὸ ρόδο, και προπάντων τις διαλεχτές ποικιλίες του, αντιλαμβάνομαστε πὼς κανένα άλλο λουλούδι δέν έχει τήν κανονικότητα και τή χάρη τὸυ σχήματός του—άλλα μπορεί να είναι, πιδ κανονικά, άλλα δχι τὸ ίδιο χαριτωμένα—και κανένα τή γλυκειά μυρωδιά του, που είναι όση χρειάζεται για να μάς εὐφραίνη πιδ δυνατή θά μάς ένοχλοούσε, θά μάς ήταν άνυπόφορη. Κι' αλήθεια, υπάρχουν λουλούδια που μυρίζουν ώραια, άλλα

ή μυρωδιά τους είναι υπερβολική. Μάς ζαλίζει και αν δέν άνοιγαμε τὰ παράθυρα ή δέν βγάζαμε τὸ λουλούδι από τήν κάμαρά μας, θά κινδυνεύαμε να σκάσουμε. Οι μανόλιες, οι άσπροι κήνοι της Παναγίας, τὰ ζαμπάκια, τὰ μανουσακία, είναι από τὰ επικίνδυνα αυτά λουλούδια. Τὰ ρόδα δέν είναι. Μόνο ένας δλόκληρος ροδόνας, σαν αυτός της Βουλγαρίας θά μπορούσε να σὲ ζαλλίση. Δίγα άπριλιάτικα τριαντάφυλλα σ' ένα ποτήρι θάταν άκίνδυνα και στον ύπνο σου.

Άλλά ο προορισμός των λουλουδιών δέν είναι βέβαια να τὰ κόβουμε και να τὰ βάζουμε στο ποτήρι ή στο βάζο. ούτε για να κάνουμε τὸ στεφάνι της Πρωτομαγίας. Η φύση τὰ έκαιε για σκοπούς δικούς της, άλλους. Κι' άδιαφορεῖ δόστελα αν αυτά εὐχαριστούν τὸν άνθρωπο, ή εκείνα τὸν δυσχεραστοῦν και τὸν βλάπτουν. Γι' τὰ θέλετε όμως! ο άνθρωπος τάγαπᾶ, κι' όσα αγαπᾶ νομίζει δτι έγιναν γι' αυτόν—όπως και τὰ άστρα.

Σὰς άσπαράζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὸν παλιό καιρό, όταν έδεναν τὸς σκύλους με τὰ λουκάνικα και τὸς άνθρώπους με σκορδοπλεξούδες, ζούσε ένας βασιλιάς που λεγόταν Πάντζαρος ο Πρώτος. Πάντζαρος γιατί ήταν από φυσικό του κόκκινος και κοκκίνιζε περισσότερο όταν έδύμωνε' (γι' αυτό μπορούσε να τὸν λένε και

Ντόματο). Και Πρώτος, γιατί κανένας άλλος δέν είχε βασιλέψει στον τόπο του με τὸ ίδιο παράξενο όνομα. Οι προκάτοχοί του λέγονταν Λεοπόλδοι, Φρειδερίκοι, Γουλιέλμοι, Κάρολοι, άλλα Πάντζαρος κανένας. Στην άρχή, Πάντζαρος ο Πρώτος ήταν πολύ καλός βασιλιάς. Σπάνια έδύμωνε, έκανε με ήσυχία τή δουλειά του—συμβούλια, διατάγματα, τελετές και καθέτης—κι' αγαπούσε τὸς υπηκόους του σαν πατέρας που τὸν αγαπούσαν κι' αυτοί σαν παιδιὰ του. Τὸ παλάτι ήταν φαιδρότατο, οι παλατιανοί γελοῦσαν, όπως κι' ο βασιλιάς. Άξαφνα όμως, σὰ καλὰ καθούλιε, ο Πάντζαρος άλλαξε. Τὸν έπιανε μιὰ λύπη, μιὰ μελαγχολία, σά να τὸυ είχαν σκοτώσει προδ δλίγου τὸν πατέρα—ένῶ ο μακαρίτης είχε πεθάνει προ πολλού από γεράματα—εργίνιζε φοβερά, έδύμωνε με τὸ παραμικρὸ και δέν γελοῦσε ούτε αν έβλεπε να χορεύη μαίμου ή να τὸυ καθα-

ρίζουν αυγά. "Ελεγαν μάλιστα πως δεν θα γελούσε ούτε αν τον εγαργάλιζαν.

Οι παλατιανοί δεν τολμούσαν πιά να τον πλησιάσουν, να του μιλήσουν. Τον έβλεπαν φοβισμένοι καθώς σουλατσάριζε, με τη χουσή του κορώναν, στη σάλα και στους διαδρόμους του παλατιού, και περιμέναν να φωνάξει κανένα τους για να τον μαλώσει και να τον βροίσει: «"Ελα δώ, έσυ άρχισταυλίτη, τριπέλαρε! γιατί τάλογά μου είναι τώρα-τόρα τόσο λιγνά;... "Ελα δώ έσύ, πρωτοσπαθάριε, χαμένε! γιατί ή φρουρά μου προχτές στην παράταξη είχε τέτοια χάλια;...» Κι' εφώναζε: «Θά σάς διώξω όλους! θά σάς κρεμάσω!».

Οι παλατιανοί έχασαν κάθε έλπίδα πως ο βασιλιάς Πάντζαρος ο Πρώτος μπορούσε να γίνη καλά μονάχος του, και φώναζαν τους καλύτερους γιατρούς να τον κοιτάζουν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

"Ενα ήθελα μοναχά να σας ρωτήσω είπε ή Μπέκυ: ή μίς Σάρα ήταν μαθημένη να την τύνουν, να την χτενίζουν. Τι θα γίνη τώρα δίχως καμαριέρα; "Αν... "Αχ, κυρία, σας παρακαλώ, κυρία, αν θέλατε να μ' αφήνατε να την περιποιούμαι εγώ βταν τελειώνω τὰ πιάτα. Θά βγάξω όση δουλειά θέλετε και θά βοηθάω τή μίς Σάρα τώρα που έγινε φτωχή. "Η καυμένη ή μίς Σάρα, που την έλεγαν πριγκήπισσα! Και ή Μπέκυ ξέσπασε σε κλαυθούργια κλάμματα.

"Η μίς Μιντοίν ένοιωσε τον θυμό να την κυριεύη πάλι. Αυτό δά έλειπε, τὸ δουλάκι να έπαιρνε τώρα τὸ μέρος τῆς Σάρας! Χτύπησε τὸ πόδι της στο πάτωμα.

"Όχι! φώναξε. Θά ύπηρετηθῶ μόνη της τὸν εαυτὸ της και θά ύπηρετηθῶ και τὸς άλλους. Βγῆς άμέσως έξω και μὴν ξαναπῆς άλλη κουθέντα γιατί θά χάσεις τή θέση σου.

"Η Μπέκυ έφυγε κλαίγοντας. Κατέθηκε τίσσερα-τίσσερα τὰ σκαλιά που οδηγούσαν κάτω στην κουζίνα, κρύφτηκε στην αποθήκη, και εκεί, ανάμεσα στις σκούπες και στους τετζερέδες έκλαψε τόσο, που νόμιζες πως θά τῆς έσπικζε ή καρδιά της.

"Η καυμένη ή μικρή πριγκήπισσα! έλεγε. "Επαθε δ, τι γίνεται στα παραμύθια: οι κακοί άνθρωποι την πέταξαν στο δρόμο!

Ποτὲ δὲν είχε φανεί ή μίς Μιντοίν τόσο σκληρή και τόσο ξακαρβηδσο δταν, λίγες ώρες άργότερα, μπήκε μέσα στο γραφείο της ή Σάρα που είχε στείλει να την φωνάξουν.

Στῆ Σάρα φαινόταν σαν να ήταν ένα όνειρο ή γιορτῆ των γενεθλίων της, ή σαν να είχε γίνει τώρα και

χρονια για ένα άλλο κορίτσι. "Αλλωστε δὲν έμενε πιά και κανένα γιχνος απ'αυτήν. Οι λουλουδιένιες γιρλάντες είχαν εξαφανιστεί και τὰ θρανία είχαν ξαναμπελ στη θέση τους. "Ο μπουφές με τὰ ώραία γλυκά είχε κατεβεί στην κουζίνα και άκόμη και ή μίς Μιντοίν και ή άδελφή της είχαν φορέσει τὰ καθημερινά τους φορέματα. Στις μαθήτριες είχε δοθεί ή διαταγή να πάνε κι' αυτές ν' αλλάξουν και να φορέσουν τις ποδιές τους και τώρα βρίσκονταν μαζεμμένες εδω κι' εκεί και συζητούσαν ζωηρά μεταξύ τους.

—Πες στῆ Σάρα να έρθη να με βρῆ, είχε διατάξει ή μίς Μιντοίν τὴν άδελφή της. Και να ξέρη πως δὲν θέλω ούτε κλάμματα, ούτε φωνές.

"Ω άδελφή μου, έκανε ή μίς "Αμέλια, είναι τὸ πιὸ παράξενο κορίτσι που εγνώρισα στῆ ζωῆ μου. Τὸ πιστεύεις πως δὲν έβαλε ούτε μιὰ φωνή; Θυμάσαι πως είχε φερθεί δταν έφυγε ο πατέρας της; "Ε, τὸ ίδιο και τώρα. "Όταν τῆς είπα τῆ φοβερῆ εἰδηση, με κοίταξε στα μάτια χωρίς να δακρῶσῃ καν, ακούνητη σαν άγαλμα. Μόνο έγινε κατάχλωμη και δταν τελείωσα αυτά που είχα να τῆς πῶ, έστριψε άπότομα και ανέβηκε τρέχοντας στην κάμαρά της. Τὰ άλλα κορίτσια είχαν άρχισει τὰ κλάμματα, μα αὐτῆ φαινόταν σαν να μὴν πρόσεχε σε τίποτε άλλο, παρά μόνον σε δ, τι τῆς έλεγα. Δὲν μπορῶ να σοῦ περιγράψω τί έντύπωση μοῦ έκανε αὐτῆ ή στάση της. "Όταν αναγγέλη κανεις τέτοιες εἰδήσεις, περιμένει πάντα να δείξῃ ο άλλος τῆ λύπη του με κάποιο ξεσπάσμα, να πῆ τουλάχιστον μιὰ λέξη.

Κανένος όμως έκτός από τῆ Σάρα δὲν έμαθε ποτὲ τί έγινε δταν ανέβηκε στην κάμαρά της κι' έκλεισε πίσω της τὴν πόρτα και τὴν κλείδωσε και με τὸ κλειδί. Μα ούτε και ή Σάρα καλά-καλά ή ίδια δὲν μπορούσε άργότερα να σχηματίσῃ μιὰ συγκεκριμένη άνάμνηση" ξανάβλεπε μόνο

τὸν εαυτὸ της που βγματίζε επάνω κάτω μέσα στο δωμάτιο και επαναλάμβανε άδιάκοπα με μιὰ φωνῆ που έμοιαζε σαν να μὴν ήταν ή δικῆ της.

"Ο μπαμπάς μου πέθανε! "Ο μπαμπάς μου πέθανε!

Γιὰ μιὰ στιγμή στάθηκε μπρὸς στην καρέκλα όπου βρισκόταν θρονιασμένη ή "Εμιλυ και τῆς εφώναξε σπαρακτικά:

"Εμιλυ, τ' άκους; "Ακους, "Εμιλυ; ο μπαμπάς μου πέθανε. Πέθανε εκεί κάτω στις "Ινδίες, μακριά, πολύ μακριά!!

"Όταν ή Σάρα μπήκε στο γραφείο τῆς μίς Μιντοίν ήταν κατάχλωμη και δυὸ μελανοί κύκλοι στεφάνωναν τὰ μάτια της. Κρατούσε τὰ χείλη της σφιγμένα με πείσμα σαν να ήθελε να βάλῃ δύναμη για να μὴν καταλάβουν οι άλλοι τί υπέφερε. Δὲν ήταν πιά ή δμορφη τριανταφυλλιά πεταλούδα που φτερούγιζε χαρούμενη από τὸ ένα δώρο στο άλλο μέσα στην άνοστολίστη αἴθουσα.

"Ήταν ένα πλάσμα αξιολύπητο αλλά κι' αξιοθαύμαστο.

Είχε φορέσει τὸ παλιὸ περιφρονημένο μαῦρο φόρεμα χωρίς τῆ βοήθεια τῆς Μαριέτας. Τὸ φόρεμα αὐτὸ τῆς έρχόταν πολύ κοντὸ και πολύ στενὸ και τὰ μακριὰ άδόνατα πόδια τῆς Σάρας μένοντες έτσι γυμνά έμοιαζαν σαν καλάμια.

"Επειδὴ δὲν είχε μαῦρη κορδέλα δὲν τῆς είχαν δέσει με τίποτε τὰ μαλλιά της, που έπεφταν μπροστὰ στο πρόσωπό της και τὸ έκαναν να φαίνεται πιὸ χλωμὸ άκόμη. Στην άγκαλιά της κρατούσε τὴν "Εμιλυ που τὴν είχε τυλίξει μ' ένα μαῦρο πανάκι.

"Άφησε τὴν κούκλα κάτω, είπε αὐτηρὰ ή μίς Μιντοίν. Πως σοῦ ήρθε να μοῦ κουβαλήσῃς τὴν κούκλα εδῶ;

"Όχι, δὲν τὴν αφήνω, απάντησε ή Σάρα. Είναι τὸ μόνο που μοῦ άπόμεινε. Μοῦ τὴν έχει χαρίσει ο μπαμπάς μου.

"Η μίς Μιντοίν αισθανόταν πάντα κάποια δειλία δταν βρισκόταν άντεκρὸ στῆ Σάρα. Και τώρα πάλι ένοιωσε τὴν ίδια στενωχώρια να τὴν κυριεύῃ. "Η Σάρα τῆς είχε μιλήσει με μιὰ παγερῆ αξιοπρέπεια και δὲν έδρισκε τίποτε να τῆς απαντήσῃ. "Ισως να συναισθανόταν κι' ή ίδια πόσο σκληρὰ και άσπλαγχνα φερόταν αὐτῆ τῆ στιγμή.

"Απὸ εδῶ και εμπρὸς δὲν θά έχῃς καιρὸ να παίζῃς με τὴν κούκλα, τῆς είπε. Θά πρέπει να δουλεύῃς και να βγάξῃς τὸ ψωμί σου.

"Η Σάρα με τὰ μεγάλα τραγικά της μάτια καρφωμένα επάνω στῆ

δουθόντρια, δὲν τῆς έδωσε καμμιὰ απάντηση.

"Όλα άλλαξαν τώρα για σένα, συνέχισε ή μίς Μιντοίν. Φαντάζομαι πως ή μίς "Αμέλια θά σοῦ τὰ εἶπε;

—Ναι, απάντησε ή Σάρα. Ξέρω πως ο πατέρας μου πέθανε, πως δὲν μοῦ άφησε χρήματα και πως είμαι πολὺ φτωχή.

—Πεντάρα τοκιστῆ δὲν σοῦ άφησε, τόνισε ή μίς Μιντοίν, που με τῆ θύμηση αὐτῆν ένοιωσε ὅλο τὸ θυμὸ της να ξαναφουρτώνω. Δὲν έχεις ούτε συγγενεις, ούτε σπίτι, δὲν έχεις κανένα που να ενδιαφέρεται για τὴν τύχη σου.

"Η Σάρα φάνηκε σαν ν' ανατριχιαζε δλόκληρη, μ' από τὸ στόμα της δὲν βγήκε λέξη.

"Ε, τί με κοιτάζεις έτσι, σαν να μὴν καταλαβαίνῃς τί σοῦ λέω; Έκανε ή μίς Μιντοίν ύψώνοντας τῆ φωνῆ της. Τόσο στενωκέφαλη είσαι; Σοῦ λέω πως άπόμεινες ὀλομόναχη στὸν κόσμο και πως δὲν υπάρχει κανεις που να νοιαστῆ για σένα, εκτός αν θελήσω εγὼ να σοῦ κάνω αὐτῆ τὴν ἐλεημοσύνη.

—Κατάλαβα, απάντησε ή Σάρα με φωνῆ που μόλις άκούγόταν και όπου ένοιωθε κανεις πως έβαζε ὄλη της τῆ δύναμη για να μὴν ξεσπάσῃ σε δάκρυα. Σας καταλαβαίνω.

—Αὐτῆ ή κούκλα, φώναξε ή μίς Μιντοίν δείχνοντας με τὸ δάχτυλό της τὴν ὑπέροχη κούκλα που είχε ξαναβαλθῆ πάλι: μες στο κουτί της, ή γέλοια αὐτῆ κούκλα με τις ξεφρενικές της τουαλέτες είναι αγορασμένη με δικὰ μου λεπτὰ, εγὼ τὴν επλήρωσα!

"Η Σάρα γύρισε και κοίταξε τὸ παιγνίδι.

"Η τελευταία κούκλα, μουρμούρισε. "Η τελευταία κούκλα!

Και ή φωνῆ της φανέρωνε μιὰ άπεριγραπτῆ, μιὰ άνέκφραστη θλίψη.

"Όσο για τελευταία, αὐτὸ δά είναι βέβαιο, έκανε σαρκαστικά ή μίς Μιντοίν. Δὲν σοῦ άνήκει, πιά, είναι δικῆ μου, όπως άλλωστε και δ, τι είχες πριν δικὸ σου.

—Πολὸ καλά, πάρτε τὴν, είπε ή Σάρα. Ούτε και τὴν θέλω.

"Αν είχε κλάψει και ξεσπάσει σε θρήνους, αν φαινόταν τρομαγμένη μπρὸς στὴν τύχη που τὴν περιέμενε, ίσως ή μίς Μιντοίν να είχε φανεί πιὸ συνδιαλλακτικῆ. Μα αὐτῆ, που ήθελε να επιδύλλεται σε ὄλους δὲν μπορούσε να άνεχθῆ τὸ άφοβο βλέμμα και τὴν ὑπερήφανη φωνῆ τῆς Σάρας.

—Μὴ μοῦ παίρνεις ὕφος, έκανε.

Πάνε πιά τὰ μεγαλεία σου. "Ο πριγκηπικός σου ρόλος τελείωσε. Ούτε αὐτοκίνητο θάχῃς πιά, ούτε καμαριέρα" θά φορῆς τὰ παλιά σου φορέματα γιατί ή ξεφρενικῆ πολυτέλεια των άλλων δὲν ταιριάζει βέβαια με τὴν κατώστασή σου. "Απ' αὐτῆ τῆ στιγμή είσαι ὀμοια με τῆ Μπέκυ, θά πρέπει να εργάζεσαι για να βγάξῃς τὸ ψωμί σου.

Μὲ μεγάλη της έκπληξη παρατήρησε πως στα θλιμμένα μάτια τοῦ παιδιοῦ σαν να πέρασε μιὰ φευγαλέα λάμψη χαράς.

—Θά μπορῶ να εργάζομαι; ρώτησε. Μα τότε, αν μπορῶ να εργάζομαι θά μοῦ είναι λιγώτερο σκληρὸ. Τι δουλειά θά κάνω;

—"Ότι σε διατάξουν, απάντησε ή μίς Μιντοίν. "Εξυπνη είσαι και κα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΥΤΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μία ώραία ποικιλία πτέριδος (φτέρης). Ανακονισθῆ από τὸ Νυχτοστράγουδο

"Η Σάρα έμενε άκίνητη. Περίεργες σκέψεις, που πρώτη φορά τις είχε κάνει, στροβιλίζονταν μέσα στο μυαλό της. "Υστερα γύρισε και στράφηκε κατά τὴν πόρτα.

—Σάρα! φώναξε ή μίς Μιντοίν. Αυτό είναι τὸ εὐχαριστῶ σου;

"Η Σάρα στάθηκε. "Η αναστάτωση μέσα της γινόταν ὄλο και μεγαλότερη.

—Γιὰ ποιὸ πράγμα να σὰς πῶ εὐχαριστῶ; ρώτησε.

—Γιὰ τὴν καλωσύνη που σοῦ δείχνω, απάντησε ή μίς Μιντοίν και για τὸ άσυλο που σοῦ προσφέρει.

"Η Σάρα ήθελε κονιά της. Τὸ στήθος της φούτωνε από τὴν ταραχῆ και ή φωνῆ της, καθὼς τῆς απάντησε, δὲν έμοιαζε σε τίποτε με τῆ φωνῆ ενός παιδιοῦ.

—Δὲν είσθε καλῆ, τῆς εἶπε με βαθύταιη πίκρα. Δὲν είσθε καλῆ και τὸ σπίτι σας δὲν είναι για μένα άσυλο.

Και με τὰ λόγια αὐτὰ εβγήκε από τὸ δωμάτιο, ενώ ή μίς Μιντοίν εμβρόντητη τὴν παρακολουθοῦσε με τὸ βλέμμα.

"Η Σάρα ανέβηκε άργὰ τῆ σκάλα" έτρεμε από τὴν ταραχῆ της κι' έσφιγγε μ' ὄλη της τῆ δύναμη τὴν "Εμιλυ στὴν άγκαλιά της. Δογάριαζε να καταφύγῃ στὴν κάμαρά της, να ξαπλωθῆ επάνω στο δέμα τῆς τίγρης, ν' άκουμπήσῃ τὸ μάγουλό της στο χοντρὸ κεφάλι τοῦ θηρίου και να βυθισθῆ στις θλιβερές της σκέψεις κοιτάζοντας τῆ φωτιά. Τῆ στιγμή όμως που εφθανε στο κεφαλόσκαλο εἶδε τῆ μίς "Αμέλια να βγαίνει από τὴν κάμαρά της και να στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα με στενωχωρημένο κάπως ὕφος. Μέσα της ντρεπόταν για τίς διαταγές που τῆς είχε δώσει ή άδελφή της.

—Δὲν... δὲν μπορεῖς να ξαναμπῆς πιά εδῶ μέσα.

—Δὲν μπορῶ; άπόρησε ή Σάρα.

—Δὲν είναι πιά κάμαρά σου, έκανε ή μίς "Αμέλια κοκκινίζοντας.

"Η Σάρα ξαφνικά κατάλαβε. "Ήταν ή αρχῆ από τις άλλαγές που τῆς είχε αναγγέλη ή μίς Μιντοίν.

—Και ποιὰ είναι ή κάμαρά μου τώρα; ρώτησε, προσπαθώντας να κάνῃ τῆ φωνῆ της να μὴ τρέμῃ.

—Θά κοιμάσαι επάνω στῆ σοφίτα, κοντὰ στὴν κάμαρα τῆς Μπέκυ, εἶπε ή Μίς "Αμέλια.

"Η Μπέκυ είχε παῖ τῆς Σάρας που κοιμόταν. Γύρισε και ανέβηκε τῆ σκάλα δυὸ πατώματα ψηλότερα.

(Ακολουθεί) ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΕ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ

Μιά και τούτο τὸ φύλλο εἶναι πρωτομαγιάτικο, πρέπει καὶ τὰ «Νέα καὶ Περιεργά» του νὰ εἶναι ἐπίκαιρα καὶ εἶσι ἀπογάζουσα νὰ σὰς γράψω σήμερα ἕλο γιὰ λουλούδια. Καθὼς ξέρετε, τὰ λουλούδια ἀναπαράγονται μὲ σπόρο καὶ γιὰ νὰ γονιμοποιηθῇ αὐτὸς ὁ σπόρος διάφορα ἔντομα καὶ προπαντὸς ἡ μέλισσα, μεταφέρουν τὴ γύρη ἀπὸ τὸ ἕνα ἀνθος στ' ἄλλο. Ἄν τύχαινε οἱ μέλισσες νὰ μὴ θελήσουν νὰ κάνουν αὐτὴ τὴ δουλειά, ὠριμασμένα εἶδη λουλουδιῶν θὰ ἦταν καταδικασμένα νὰ ἐκλείψουν.

Ἐνα τέτοιο κίνδυνο λοιπὸν φαίνεται πὸς διατρέχουν κατὰ θαυμάσια ἀγγλικὰ τριαντάφυλλα. Τὰ τριαντάφυλλα αὐτὰ ἔχουν ἕνα ἄρωμα ποὺ οἱ εὐαίσθητες μέλισσες δὲν, τὸ βρίσκουν τοῦ γούστου τους καὶ γι' αὐτὸ οὐτε καὶ τὰ πλησιάζουν καθόλου. Αὐτὸ τὸ παρατήρησε ἕνας Ἄγγλος ἀνθοκόμος καὶ σκέφθηκε πὸς ἴσως νὰ διαρθωνόταν τὸ πρᾶγμα ἂν ἔκαναν τὰ τριαντάφυλλα ἄσωμα! Τὸ δοκίμασαν, τὸ κατόρθωσαν, καὶ οἱ μέλισσες συμπληρώθηκαν μὲ τὰ λουλούδια!

ΦΤΑΙΕΙ Η ΜΥΡΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Μὰ δὲν εἶναι μονάχα οἱ μέλισσες ποὺ δεῖχνουν τέτοιες ἰδιοτροπίες. Τίς ἴδιες δεῖχνουν καὶ τὰ ρολόγια! Μάλιστα, ὅσο ἀπίστευτο κι' ἂν σὰς φαίνεται, πιστοποιήσαν τώρα τελευταία, ὅστερα ἀπὸ ἐπιστήμονες ἔρευνες καὶ μελέτες, πὸς οἱ διάφορες μυρουδιές ἔχουν καταπληκτικὴ ἐπίδραση στὸ μηχανισμό τῶν ρολογιῶν καὶ ἰδιαίτερος μάλιστα ἡ μυρουδιά τῶν τριαντάφυλλων.

Ἄν λοιπὸν πηγαίνετε νὰ προσφέρετε μιὰ ἀνοθεύσιμη τριαντάφυλλα στὸ νουνὸ σας ποὺ φεύγει γιὰ ταξίδι, μὴν ἀπορήσετε ἄμα φθάσετε στὸ σταθμὸ καὶ δῆτε τὸ τραῖνο νὰ σφυρῆται ἀπὸ μακρὰ. Δὲν θὰ φταίτε σεις, θὰ φταίη τὸ ρολοῖ σας ποὺ πηγαίνει πίσω, καὶ δὲν θὰ φταίη οὐτε κἀν τὸ ρολοῖ σας ἀλλὰ τὰ τριαντάφυλλα ποὺ μὲ τὴ μυρουδιά τους εἶχαν τέτοια ἐπίδραση ἐπάνω του.

Μολαταῦτα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τὰ ρολόγια τους πηγαίνουν πάντα πίσω, ἔστω κι' ἂν δὲν κρατοῦν τριαντάφυλλα στὰ χέρια τους. Τί συμβαίνει μ' αὐτούς;

Ἀπλούστατα τὸ δέρμα τους βγάζει ἕνα ἄρωμα ἰδιαίτερο ποὺ ἐπηρεάζει τὸ ἔκκριμα τοῦ ρολογιῶν καὶ φέρνει αὐτὸς τίς ἀνωμαλίες. Τί νὰ πῆ κανεὶς σ' αὐτούς; «Ἀλλάξτε τὸ πετσί σας;» Τὸ πολὺ ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ εἶναι νὰ βάζουν τὸ ρολοῖ τους μπροστὰ, γιὰ νὰ εἶναι πάντα ἐν τάξει.

Ἐνοεῖται, πὸς αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπα, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἀληθινὰ, πρέπει νὰ τὰ κρατῆσετε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας. Μὴν τυχὸν καὶ τὰ φέρετε γιὰ δικαιολογία στὸν καθηγητὴ σας καμμιά μέρα ποὺ θὰ τύχῃ νὰ πάτε ἀργὰ στὸ

μάθημα, γιατί τότε θάρθῃ νὰ μὲ κυνηγήσῃ ἑμένα μὲ κανένα ματσούκι.

ἘΝΑ ΜΑΓΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Καὶ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουμε μὲ τὰ λουλούδια, προχτὲς ἀκριβῶς ἐδιάβαζα μιὰ ἀπίστευτη ἱστορία γιὰ ἕνα θαυμαστὸ ἐξωτικὸ λουλούδι ποὺ καθὼς φαίνεται ἔχει μαγικὴ ἰδιότητα. Τὸ λουλούδι αὐτὸ ἀνθίζει στὴν Ἰνδία, τὴ χώρα τοῦ μυστηρίου. Εἶναι ἕνα λουλούδι πελώριο, μιὰ γιγάντια τουλίπα μαύρη, κατάμαυρη. Τὸ λουλούδι ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι μονάχα ὁμορφο. Ἐχει καὶ ἄλλες χάρες. Οἱ κάτοικοι λοιπὸν τοῦ μικροῦ χωριοῦ κοντὰ στὴν Καλκούττα ὅπου φυτρώνει ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ τουλίπα πιστεύουν πὸς ὅποιος βρῇ τὸ λουλούδι αὐτὸ καὶ πάει κοντὰ του καὶ τὸ μωριστῇ, θὰ γίνῃ εὐτυχεμένος. Ἐλεγγαν ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ λιγώτερο εὐχάριστο. Πὸς ἂν καμμιά χρονιά τύχαινε τὸ λουλούδι αὐτὸ νὰ μὴν ἀνθίσῃ, θὰ ἦταν προμῆνυμα μεγάλης δυστυχίας. Καὶ νά, ποὺ πέρου τὸ καλοκαίρι ἡ μαύρη τουλίπα δὲν ἀνθίσει! Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ποὺ εἶχαν παρατηρήσει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, περιμένα μὲ ἀγωνία τὸ κακὸ ποὺ θὰ

τοὺς βρῇ, καὶ γιὰ τὴν κακὴ τους τύχη, λίγον καιρὸ ἀργότερα ἔγινε ἕνας σεισμὸς φοβερὸς ποὺ ἔφερε μεγάλες καταστροφές σ' ἐκείνη τὴν περιφέρεια.

Φαίνεται πὸς καὶ στὴν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἕνα παρόμοιο λουλούδι ποὺ κι' αὐτὸ δὲν ἀνθίσει τὸν περασμένο χρόνον καὶ εἶχε γιὰ συνέπεια τὸν φοβερὸ πόλεμον ποὺ ζοῦμε. Τὸ λουλούδι ὅμως αὐτὸ λέγεται Ἀγάπη καὶ φυτρώνει μέσα στὴς καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

ΟΙ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Καὶ μιὰ κι' ἤρθε ἡ κουβέντα στὸν πόλεμον, ἂς ἀφήσουμε τὰ λουλούδια κι' ἂς ἔρθουμε σ' ἕνα ἄλλο θέμα, τὸ ἴδιο ἐπίκαιρον, στοὺς πολεμικοὺς σκύλους.

Ὁ κ. Φαίδων σὰς ἔχει γράψει κίβλας δύο ἐπιστολές γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ὅλους θὰ σὰς συγκίνησε ἡ ἱστορία τοῦ Μπόυ, τοῦ πολεμικοῦ σκύλου. Προχτὲς λοιπὸν σ' ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ διάβασα πὸς ἐκπαιδεύονται καὶ πὸς τὰ περνοῦν οἱ πολεμικοὶ σκύλοι καὶ τὰ γράφω καὶ σὲ σὰς γιὰ νὰ τὰ μάθετε.

Λοιπὸν ἀπὸ τὸ 1917 ἔχει ἰδρυθῆ ἡ Γαλλία κέντρον στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως γιὰ σκύλους, ὅπου γυμνάζονται οἱ σκύλοι τοῦ στρατοῦ ὡς καθένας ἀνάλογα μὲ τὴν εἰδικότητά του.

Οἱ ἐξυπνότεροι σκύλοι καὶ μάλιστα οἱ τσοπανόσκυλοι χρησιμοποιοῦνται γιὰ συνδέσμοι καὶ γιὰ ἀγγελιαφόροι. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σταλῇ γρήγορα ἕνα μήνυμα; Ἐνας στρατιώτης τὸ γράφει βιαστικὰ, φωνάζει τὸν σκύλον, ποὺ πλησιάζει χωρὶς νὰ γαυγίσῃ, καὶ τὸ βάζει μέσα σ' ἕνα ἰδιαίτερον μεταλλικὸ κουτάκι, ποὺ βρίσκεται στὸ περιλαίμιον τοῦ σκύλου. Ἐκεῖνος φεύγει ἀμέσως καὶ περνάει ἀπὸ μέρη ἀπ' ὅπου ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ καὶ φθάνει σιγούρα στὸν προορισμὸ του.

Ἄλλοι πάλι κάνουν μεταφορὲς καὶ πηγαίνουν στὴς ἐμπροσθοφυλακὲς μέσα σὲ σακκοῦλια δεμένα στὴν ράχη τους τρῶφιμα ἢ πολεμοφόδια. Καὶ μὴ νομίζετε πὸς μεταφέρουν λίγα. Ἐνας σκύλος ποὺ ζυγίζει 20 κιλὰ

μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ πάνω ἀπὸ 12 κιλὰ στὴ ράχη του. Τέλος ὑπάρχουν καὶ οἱ σκύλοι τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας ποὺ ἀνακαλύπτουν τοὺς πληγμένους καὶ εἶναι ἐφοδιασμένοι μὲ ἐπιδέσμοι καὶ φάρμακα καὶ οἱ σκύλοι φύλακες ποὺ φυλάτνουν τοὺς στρατώνες καὶ τίς ἀποθήκες πυρομαχικῶν.

Γιὰ νὰ γίνῃ δεκτικὸς ἕνας σκύλος στὸ στρατὸ πρέπει νὰ ἔχει ὕψος τοῦλάχιστον μισὸ μέτρο καὶ νὰ εἶναι στὸ χρώμα σταχτερός ἢ καφετίς.

Στὸ στρατιωτικὸ σχολεῖο οἱ σκύλοι μαθαίνουν πολλὰ πράγματα καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ μὴ γαυγίζουν. Τοὺς τρέφουν καλὰ καὶ τοὺς περιποιοῦνται. Δὲν τοὺς δέρνουν ποτέ. Ὅτι τοὺς μαθαίνουν τοὺς τὰ μαθαίνουν μὲ τὸ καλὸ καὶ γι' ἀνταμοιβὴ τοὺς δίνουν καραμέλλες, ζάχαρη, ἢ κομμάτια κρέας.

Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ σῴζουν πολλὰς ἀνθρώπινες ζωὲς καὶ πολλὰ βρίσκουν ἡρωικὸ θάνατον. Μὴν ἀνησυχεῖτε ὅμως. Ἀπὸ τοὺς σκύλους ποὺ εἶχαν ὑπηρετήσει στὸν πόλεμον τοῦ 1914—18 οἱ περισσότεροὶ γύρισαν πίσω στοὺς ἀφεντικούς τους.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὸ πρόσωπό του εδειχνέ τόσο ελικοκρίνεια καὶ τιμιότητα, ποὺ ὁ Γιάννης δέχθηκε μὲ χαρὰ τὴν πρόταση τοῦ εὐγενικοῦ αὐτοῦ κυρίου.

Τὰ τρία παιδιὰ ἀνέδθηκαν στ' ἄμαξί μὲ τὰ δύο τους ζῶα καὶ τὸ ἄλογο ξεκίνησε.

Τότε καθὼς τὸ ἄμαξί ἐφευγε γλήγορα μέσα στὸν σκοτισμένο δρόμον γνωρισθῆκαν καλύτερα.

Ὁ κύριος Καλανδρὸς ἦταν μηχανικός καὶ εἶχε πάρει ἄδεια νὰ πάῃ στὸ Τλέμκεν. Τώρα γύριζε πάλι στὴ θέση του. Ὁ Γιάννης τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τους καὶ τὸν σκοπεῖ τῆς ὁδοπορίας τους. Ὁ νέος μηχανικός ἀκούοντάς τον συγκινηθῆκε πολὺ καὶ αἰσθάνθηκε μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὰ παιδιὰ.

Κατὰ τὸ βράδυ ἐφθασαν στὸ Δάνκα, ἕνα μικρὸ στρατιωτικὸ σταθμὸ μεταξὺ Τλέμκεν καὶ Σαϊδά. Ἐφαγαν στὸ σταθμὸ κ' ἐκοιμήθηκαν ἐκεῖ. Τὸ πρωτὶ ξεκίνησαν πάλι καὶ τὸ μεσημέρι στάθηκαν σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ ποὺ θάχε ἴσαμε δεκαπέντε ἐτοιμόρροπες καλύδες. Ἐκεῖ δὲν ἦσαν τίποτε νὰ φάει καὶ οἱ μικροὶ μὰς φίλοι θάμεναν νηστικοί, ἂν ὁ κύριος Καλανδρὸς ποὺ ἤξερε αὐτὰ τὰ μέρη δὲν εἶχε φροντίσει νὰ πύ-

ρῆ φαγώσιμα ἀπὸ τὴν Δάνκα. Ἐκεῖ κοντὰ ὅμως εἶχε ὠρατὰ μεγάλα δέντρα. Ἐκάθησαν λοιπὸν νὰ φάνε στὴν σκιά τους καὶ ὅστερα ἐκπλώθηκαν γιὰ νὰ κοιμηθοῦν λίγο, πρᾶγμα ἀπαράιτητον γιὰ ἐκεῖνα τὰ κλίματα.

Ἄλλὰ ἐνῶ οἱ ἄλλοι κοιμήθηκαν βαθεῖα, ὁ Γιάννης λαγοκοιμόταν. Ἄνοιγε κάθε τόσο τὰ μάτια του καὶ νόμιζε πὸς ἔβλεπε μπροστὰ του τὸ ἄσπρο ἐκεῖνον μπουρνούζι. Δὲν εἶχε δίκην νὰ φοβᾶται. Κανένας δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ἐπιτεθῇ στὰ παιδιὰ, μιὰ καὶ τὰ συντρόφευε ἕνας δυνατὸς καὶ ζωηρὸς ἄνθρωπος σὰν τὸν κύριον Καλανδρὸν.

Καὶ πραγματικὰ δὲν συνέβηκε κανένα δυσάρεστο.

Ἄφου ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἀναπαύθηκαν ὁ κύριος Καλανδρὸς εἶπε

— Ποῦ βρεθήκατε καὶ ποῦ πηγαίνετε, καλὰ μου παιδιὰ; (σελ. 192, στ. γ)

πὸς ἦταν ὠρα πιά γιὰ νὰ ξεκινήσουν. Καὶ πὸς τὸ λένε τὸ μέρος τοῦτο; ρώτησε ὁ Γιάννης τὴν ὠρα ποὺ ξεκινούσαν.

— Τὸ λένε Ἄν Σχαγαρά.

— Παράξενο ὄνομα, εἶπε ὁ Μιχαλάκης. Καὶ τί θὰ πῆ Ἄν Σχαγαρά;

— Θὰ πῆ βρύση τοῦ Σχαγαρά. Τὸ Ἄν εἶναι λέξι ἀραβικὴ, καὶ θὰ πῆ βρύση.

Ἔτσι κάνοντας διάφορες ὁμιλίες περνοῦσαν ἡ ὥρα ὥσπου κατὰ τίς ἑπτὰ τὸ βράδυ ἐφθασαν σ' ἕνα σταυροδρόμι. Τότε ὁ κύριος Καλανδρὸς εἶπε στοὺς μικροὺς:

— Ἐδῶ, παιδιὰ μου, πρέπει νὰ χωριστοῦμε. Δὲν σὰς μένει παρὰ ἕνα χιλιόμετρο ὡς τὸ Φραγκέτι. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ σὰς πῆγαινα ὡς ἐκεῖ, ἀλλὰ ὁ δρόμος εἶναι πολὺ κακὸς καὶ φοβάμαι μήπως σπάσῃ τ' ἄμαξί μου. Ἐπειτα δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ὀδη-

γὸ. Πηγαίνετε ἑλοταία καὶ ὅστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ θὰ ξεχωρίσετε τὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ. Λοιπὸν καλὸ κατευόδιο, παιδιὰ μου, καὶ καλὴν ἀντάμωσιν, ἂν τυχὸν μείνετε πολὺ στὸν τόπον μας.

Ὁ Γιάννης καὶ τ' ἀδελφία του εὐχαρίστησαν θερμὰ τὸν καλὸ κύριον Καλανδρὸν ποὺ γιὰ χατήρι τους εἶχε ἀλλάξει κάπως δρόμον γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ ἴσαμε ἐκεῖνον τὸ σταυροδρόμι, ποὺ βρίσκονταν κοντὰ τῷ Φραγκέτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΔ'

Ὁ Ἐπίσκοπος Παράδεισος

Ὁ ἥλιος πῆγαινε στὴ δύση του ὅταν οἱ τρεῖς μικροὶ μπῆκαν στὸν κεντρικὸ δρόμον τοῦ χωριοῦ.

Τὸ Φραγκέτι δὲν ἔμοιαζε μὲ τ' ἄλλα χωριά, γιὰτὶ ἀντὶ γιὰ ἐτοιμόρροπες καλύδες, αὐτὸ εἶχε ὁμορφα περιποιημένα σπίτια.

Κάθε σπίτι εἶχε τὸ κηπαράκι του, μὲ ἐλιές καὶ φοινικίς. Τὸ χωριὸ φαινόταν τόσο ἡμερο, ποὺ ὁ Γιάννης χωρὶς μιὰ στιγμή νὰ τὸ συλλογισθῇ, ἐσπρωξε τὴν πύρρα τῆς πρώτης ἀύλης ποὺ βρέθηκε μπροστὰ του καὶ μπῆκε μέσα γιὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας γιὰ τὸ θεῖο του.

Εἶνε ἀδύνατον, εἶπε μέσα του, νὰ κάθονται κακοὶ ἄνθρωποι σὲ τόσο ὁμορφα σπίτια.

Καὶ εἶχε δίκιο, γιὰτὶ πολὺ σπάνια συμβαίνει νὰ μὴ συμφωνοῦν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ πράγματά τους καὶ γιὰτὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε οἱ συνήθειές μας καὶ τὰ φερόματά μας ἐκδηλώνονται καὶ στὸ σπίτι ποὺ καθόμαστε.

Ἄφου τὰ παιδιὰ μπῆκαν στὴν αὐλὴ προχώρησαν λίγα βήματα καὶ δρέθηκαν στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἦταν ἀνοικτὴ.

Ἄπ' ἐκεῖ εἶδαν ἕνα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο φῶς ποὺ ἔμοιαζε σὰν τραπεζαρία καὶ σὰν κουζίνα.

Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ὠρα τοῦ δείπνου καὶ ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια ἦταν καθισμένη γύρω στὸ τραπέζι, ποὺ εἶχε ἄφθονα φαγητὰ. Στὴ μέση καθόταν ἕνας γέρος ψηλὸς ποὺ τὸ δίχως ἄλλο θὰ ἦταν ὁ ναϊκοῦρος κρατοῦσε μιὰ μεγάλη κουτάλα μὲ τὴν ὁποία ἐγέμιζε φαγητὸ τὰ πιάτα τῶν ἄλλων.

Ἀπέναντί του κάθονταν ἡ νοικοκυρὰ καὶ δεξιά καὶ ἀριστερά τους οἱ γιοὶ τους καὶ κότε τους καὶ τὰ ἐγγόνια τους δηλαδὴ ἕνα ἑλόκληρον φαλάγγι ἀπὸ παιδιὰ κάθε ηλικίας. Στὴς ἀκρὲς τοῦ τραπεζιοῦ εἶχαν καθῆσαι οἱ ὀνηρέτες καὶ ὀνηρέτριες τοῦ σπιτιοῦ, οἱ ἐργάτες ποὺ δούλευαν στὰ κτήματά τους, οἱ τσοπάνηδες καὶ ὅσοι ἄλλοι ζοῦσαν μὲς στὴν οἰκογένεια.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΜΥΘΟΥ

(βλ. Διάπλαση 1939, φυλ. 38)

Όσοι από σας έχετε κάνει μύθους του Αισώπου—και λογαριάζω πως τα 90% απ' όσους έλαβαν μέρος στο Διαγωνισμό αυτόν θα έχουν κάνει—θα έχετε βέβαια πιά ένα από τα κύρια γνωρίσματα πώς και προτερήματα των μύθων αυτών είναι η συντομία τους και η έλλειψη κάθε περιττολογίας. Πολύ συχνά μερικοί απ' αυτούς τους μύθους αποτελούνται από μία ερώτηση και μία απάντηση, δηλ. όλη και άλλοι πάλι από μία μονάχα σκέψη.

Τόν κανόνα αυτό δεν τον κράτησαν παρά ελάχιστοι από τους πολλούς που έλαβαν μέρος σ' αυτό το διαγωνισμό. Μερικοί μάλιστα έστειλαν σωστά πολυσέλιδα διηγήματα που όσο καλογραμμένα κι' αν είναι κι' όσο ήθικα συμπέρασμα κι' αν βγάζουν δεν μπορούν βέβαια να ειπωθούν μύθοι. Τέτοια διηγήματα είναι του *Στραβοβόλου*, που μς λέει πως ένα λαιμαργό ποινικόκι πιάστηκε στη φάμα, της *Γλυκειάς Αναμνήσεως*, του *Φήμιου*, το χαριτωμένο του *Άσπρο Κορνελάκι* για το ηγάνι που το γάνωσαν, κι' ήθελε να μη μς στο μικροπέ δπου βάζουν τ' άσημνια οσρβίτια, το επίσης πολύ καλογραμμένο το *Απολλώνιον*, που μς δείχνει τι κάνει η άλληλοβοήθεια, το λαιμαργό πουλάκι του *Λουλουδιού των Άλπεων*, που από τη βοήθεια του κατόπις έναν δόλοκληρο σκουρό και δηλητηριώστης, του *Ταξιδιάτη*, του *Ραγιαμένου Βάζου*, του *Φοίβου*, και πολλών άλλων που ο χάρος δεν μος επιτρέπει να τους αναφέρω.

Ήμετρος μύθους μος έστειλαν έξη. Όλοι εντός από τις ιδιαίτερες τους ελπίδες έχουν και μία γενική: είναι ξεπεσσοτάτοι. Βλέπετε πως μύθους που στέλνει ο *Πρόμαχος της Έλευθερίας* για τη σελίδα και που είναι υποδειγματικοί στο είδος τους, τι σύντομοι που είναι; *Όστος* δεν μπος ν' άρνηθώ πως η *Αργιόχηνα* κι' η *χίνα* της *Ροζελάντας* είναι ένα ωραίοτατο ποίημα που του δείχνει να βραβευθί όχι μόνο για την άρτια στιχογραφία του, αλλά και για το δραίο και περήφανο επιμύθιο του. Από τ' άλλα «η Πορτοκαλιά και το Πουλάκι» του *Άρμα της Νίσης* είναι στη στιχογραφία πιστότατη μίμηση της *Αγοάμπλης* του Βαλαωρίτη και μς μιλεί για μιά πορτοκαλιά που καμάρωνε για τ' άγγα της κάλλη μιά ένα πουλάκι την αποστύμωσε λέγοντας της πως την μορφή της την παίρνει μέσα από την κορδιά. Αυτό δεν είναι τόσο δυνατό επιχείρημα γιατί η πορτοκαλιά δεν φυτρώνει αποκλειστικά μέσα στην κορδιά αλλά σ' όλο το ίδιο μ' όλα τ' άλλα δένδρα του χώρου, κι' από τα πουλάκια πολλά αναζητούν την τροφή τους μέσα στην κορδιά. Ο *Ανθρωπος και λύκος* του *Άσπρου Γλάρου* δεν μπος να όνομασθί μύθος. Να μς μς λέει για καταλειβιά πως η έντυχία βρασκεταί στην ήσυχια και άπλη ζωή, αλλά αυτό το συμπέρασμα δεν βγαίνει από κανένα γεγονός ή καμιά αποστομωτική απάντηση. Ο γάιδαρος και το σκυλάκι του *Γελαστού Αντικλοαρχου* ως θέμα είναι

γνωστότατος και με κάπως διαφορετική στιχογραφία έχει ξαναδημοσιευθί στη *Διάπλαση*. Η *Μύρτα Φλώρη* μς δείχνει στο ποίημα της πως μιά μάννα από την πολλή της αγάπη και την πολλή της άγνοια σκοτώσε το παιδί της γιατί τοΐδινε διπλή δόση γιατροκού, πράγμα που μπορεί να γίνη μιά φορά μονάχα, γιατί στο τέλος θα το παρατηρούσε κι' ο γιατρός και τέλος ο *Τσάρος* στέλνει για μύθο το γνωστό έμμετρο λαϊκό παραμύθι της *Σταχτοπούτας*.

Από τους υπόλοιπους μύθους του διαγωνισμού σ' αναφέρω μόνον όσους αξίζουν γιατί ο χάρος δεν μς παίρνει να τους αναφέρω όλους.

Ο σύντομος και καλογραμμένος μύθος του *Νυχτογράφου* μς λέει για ένα σκυλί, που άφου έλεψε ένα κομμάτι κρέας και το φύλαξε για να το φάη, βρσκει κατόπι έναν άλλο σκύλο και του λέει που το έχει κρύψει. Έκείνος φυσικά πήγε το βρήκε και τόφαγε αυτός. Και έτσι βγάει το επιμύθιο: «Έθικα κνας άποικιζί κίτι, μς δόσκολα το φυλάει». Έ λοιπόν όχι, έντελως άλλο έπρεπε να είναι το επιμύθιο. «Η έκορε με μς τονίη πως το άδικον οκ εύλογείται» και όπως έπηρε ο σκύλος το κρέας, έτσι και το έχασε, ή να καντηριάζη την έλαφομαυαλιά και την άθυροστομία του σκύλου που την έπαθε από το πολύ του καμάρι για το καλό του φαγητό.

Καθόλου δεν συμφωνώ με την άποψη που αναπτύσσει ο *Αλέξης* στο μύθο του. Ένας λύκος πήγε, λέει, κάποτε σε μιά στάνη για να κλέψη. Τόν άκουσε ο σκύλος κι' άρχισε να τού φωνάζη: «Κλέφτη, άρπαγα! Γιατί δεν ζήσ αν και μένα;» Κι' ο λύκος «παρηγομένος» του απάντησε: «Μη κανηίσαι για τις άρετές σου. Έχουν οι άνθρωποι την ανάγκη σου και σε ταίζουν γι' αυτό είσαι τίμιος». Αουτόν όχι. Ο σκύλος δουλεύει πιστά και γι' αυτό έξασφαλίζει τη συντήρησή του, προσφέρει τις υπηρεσίες του και γι' άντάλλαγμα έχει τροφή, κατοικία, μς και έπιτηση και αγάπη. Ο λύκος άπεινατίας είναι από φυσικό του άρπαγας και ληστής, και κανεις δεν τον έμπιστεύεται ούτε τον εύσταλαγχίζεται, λοιπόν πεινάει και ύπερπει από το κεφάλι του. Αυτό έφαρμάζεται παντού, άκόρη και στους ανθρώπους. Άλλοί μόνον αν παραδεχόμαστε, σύμφωνα με το επιμύθιο του *Αλέξη*, ότι οι τίμιοι άνθρωποι δεν βλέπουν τους διπλανούς τους μόνον ένόσφ είναι χορτάτοι. Βέβαια ή μεγάλη δυστυχία μπος να κίνη σε μιά στιγμή άπελπίστας κι' ένα τίμιο άνθρωπο να παραβή και τις ήθικες άρχές του, άκόρη και να κλέψη, μς την άλλη στιγμή θα το μετανοίση και θα ξαναγυρίση στον ίσιο δρόμο, ένφ ό άδικητής και άρπαγας, και πλούσιος να γίνη θα είναι πάντα ο ίδιος.

Για σκύλους, και μάλιστα για δυό, μς μιλεί ο μύθος του *Κάτουρα* που δεν είναι παρά μιά ανάπτυξη της παροιμίας «όπως γυρεύει τα κολλά χάνει και τα λίγα». Κοινό το θέμα αλλά άρκετά νόστιμα έπεξεργασμένο.

Ο μύθος της *Αγής* έχει μεγαλύτερη πρωτοτυπία. «Η όσρά, λέει, ένός νεαρού άλλουον καρκασιόταν πως παιδεύταν όλη ώρα να διάχη τις μύγες. Όταν όμως άργότερα το άλογο έπιασε δουλειά και είδε πόσο πραγματικά κόπο έκανε εκείνη, τότε έπαψε να παρα-

κονιέται». Όρατος και διδακτικός μύθος, μς θα έπρεπε στην άρχή να άπάχη κάποιος διάλογος άνμεσα στο άλογο και στην όσρά του, να ύπάρχη κάποια διαφωνία μεταξύ των δυό.

Υπόδειγμα σε βραχυλογία και σε διατύπωση ο μύθος της *Αττί Γράμ*. Έχει όμως ένα βασικό λάθος. Το πορτοφόλι και όχι ή τσέπη έφτιαχτηκε για να μπαίνουν μέσα τα λεφτά. Γιατί σε μιά τσέπη μπος κανεις να βρή ό,τι ήθελετε άλλο εκτός από λεφτά και τότε όλο το συμπέρασμα πάει περίπυτο.

Άρκετά προτερήματα, αλλά τίποτε το έξαιρετικό παρουσιάζουν οι μύθοι του *Δοξ*, *Ακρωτήρι* (που μόνον τον ένα από τους δυό που έστειλε έλαβα ότι όψει) της *Ανναής*, και του *Νυχτολόλουδου*, που θα τους ήθελε και δημοσιευμένους. Πάρα πολύ καλογραμμένος ο μύθος του *Σίφωνα* αλλά το θέμα του κάπως γνωστό. Άπεινατίας έξαιρετικά πρωτότυπο και το θέμα και άκόρη περισσότερο τα πρόσωπα που διαλέγει ως ήρωες αν και όσπερ στο ύφος είναι ο μύθος του *Γωλίτι*. Τέλος στη *Μικρή Τάξη* πιδ πρωτότυπος από όλους και με διδακτικώτατο συμπέρασμα είναι ο μύθος, της *Μόνας Αίξας* που δυστυχώς ο χάρος δεν μος επιτρέπει να τον αναλώσω, μς θα τον διαβάσετε και μόνοι σας.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΤΑΒ ΤΑΞΙΣ (από 15 ετών και ένω, κώως και όσοι δεν έσημείωσαν ήλιονίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γωλίτι* [20Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ροζελάντα* [18Ε] *Σίφωνα* [18Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δοξαμένο Ακρωτήρι* [16Ε], *Νυχτογράφου* [16Ε] *Ανναή* [16Ε]

Α' *Έπαινος*, από [14Ε] εις έκαστον. *Άρμα της Νίσης*, *Άσπρος Γλάρος*, *Άδολάρ*.

Β' *Έπαινος*, από [12Ε] εις έκαστον: *Νιόβη*, *Μαγεμένο Ρόδο*, *Ναυτάκι*, *Άρπης*, *Ματιάνα Σορέλλι*.

Γ' *Έπαινος*, από [10Ε] εις έκαστον: *Ρεπόρτερ*, *Σπογγαλιές του Αίγαίου*, *Αταλάνη*, *Κική Φεσοπούλου*, *Αλέξης*, *Γελαστός Αντικλοαρχος*.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μόνα Αίξα* [20Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αγή* [16Ε], *Αττί Γράμ* [16Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νυχτολόλουδο* [15Ε], *Κάτουρας* [14Ε], *Άσπρο Κορνελάκι* [14Ε]

Α' *Έπαινος*, από [12Ε] εις έκαστον: *Μαϊμουδίτσα*, *Απολλώνιος*, *Φοίβος*, *Μύρτα Φλώρη*.

Β' *Έπαινος*, από [10Ε] εις έκαστον: *Μικρούλα Ντόριτ*, *Πέρης Αήλος*, *Μέλων*, *Ίκαρος*, *Νηρέας*, *Συγή*, *Ταξιιδιώτης*, *Φήμιος*, *Λουλούδι των Άλπεων*.

Γ' *Έπαινος*, από [8Ε] εις έκαστον: *Κόκα*, *Πήγασος*, *Αγύριστο Κεφάλι*, *Στραβοβόλο*, *Γλυκειά Ανάμνησις*, *Ραγιαμένο Βάζο*, *Τσάρος*.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝ ΤΡΙΣΙΝ ΗΜΕΡΑΙΣ...

«Δύναται καταλύσει τον ναόν και εν τρισιν ήμεραις οικοδοήσαι αυτόν».

Κρατώντας βαρυσήκωτο σταυρό στον ήμο, Κι' έχοντας στο κεφάλι του για στέμια *Άγκάθια*, *όλοκόκκινα* απ' το αίμα *Βάδιξ* ο *Ίησους* του θάνατου το δρόμο.

Λίγο πειδ κει με δάκρυα και τρόμο Αυό τρεις γυναίκες, του Θεού ή Μη-τέρα

Με το κεφάλι γυρισμένο πέρα Βλέπανε τή μαρτυρικό Του δρόμο...

Μην κλαίτε σεις, γυναίκες, μς χαρήτε Για τον γλυκυτό *Ίησους* π' έχάθη... Μαζύ μ' αυτόν για πάντα ή γής στε-λοείται

Την άμαρτία που έτάφηκε στα βάθη. Μην κλαίτε πιά, γυναίκες, μς σιωπάτε Τριών μερών ύπνο λαφρό αυτός κοι-λάται...

Ουάβερελι [Α]

ΛΟΥΔΟΥΑΙΑ... ΛΟΥΔΟΥΑΙΑ

Όπως κάθε άνοιξιάτικο δειλινό έτσι κι' εκείνη πηγα να μαζέψω λουλούδια... Λουλούδια, τ' αγαπημένα της μητέρας μου, που είναι άρρωστη τόσο καιρό. Έπήγα λοιπόν κι' εκείνο το δειλινό ένφ ό ήλιος που έδνε φώτιζε κίτι μικρά συννεφάκια, που ήταν πέρα μακριά στον όρίζοντα και τους έδνε ένα χρώμα πορφυρό. Τέτοιο χρώμα είχε και το πρόσωπο της μονούλας αυτές τις μέρες καθώς πνετό. Έσπασα και έμαζεφα άρκετά. Τα έκανα όλα ένα μπουκετάκι και γύρισα στο σπίτι. Έπρεζε στο δωμάτιο της άρρωστης μαννούλας, μς άνοιγοντας την πόρτα σταμάτησα. Η μητέρα κοιμόταν. Μια ήλιαχτίδα της φώτιζε το μάτωπο, μια ήλιαχτίδα που ήταν τόσο έξασθημένη όμως, όπως έξασθημένη ήταν και το πρόσωπο της μητέρας. Έκείνη τη στιγμή άνοιξε τα μάτια της. Με κοίταξε. Τότε έγω της είπα:

—Μητέρα, σου έφερα λουλούδια, απ' τα πιο αγαπημένα σου.

Έκείνη ορίχοντάς μου μιά ματιά, μς πονεμένη ματιά που δεν θα την έχάσω ποτέ μου, τ' άπηρε και τάφερε στα χείλη, ένφ έπρεζε ένα δάκρυ στο μάγουλό της και μος έλεγε! «Παιδί μου».

Έκείνη την ώρα ήλθε ο γιατρός, κι' έγω βγήκα έξω.

Ίέρασαν μερικές μέρες... Έπήγα πάλι το δειλινό για να μαζέψω λουλούδια, απ' τ' αγαπημένα της, όχι για να της τ' άδωσω, αλλά για να τ' άβλω στο καύο μάτωπο του τάφου της... Έχουν περάσει από τότε πολλά χρό-

νια. Έχω φυλαγμένα άκόρη εκείνα τ' λουλούδια που της έδωσα εκείνη την ήμερα. Όταν τ' άβλω μος ξαναρχεται στον νοή ή εικόνα της μητέρας, που ορίχοντάς μου μιά ματιά,—ποτέ δεν θα έχάσω αυτή την πονεμένη ματιά,— μος λέει «παιδί μου» φέρνοντας τ' λουλούδια στα χείλη της, ένφ μς άδύνατη ήλιαχτίδα φώτιζε το πρόσωπό της!...

Άλκης Μόρας [Β]

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ο *Τζουτζές*, ο *Τρελλός* κι' ο *Παλιάτσος*. (Όταν ή εικόνα άλλάζη θέση, άλλάζει και μορφή).

Σκίτσος του *Άρπη*

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Ήταν ένα μουντό και άχαρο άπόγευμα. Ο όσρανός ήταν σκεπασμένος με γκρίζα σύννεφα.

Γούριζε από το σχολείο για το σπίτι μας, μς βαρεία καρδιά,σάν να έπέστρεφα από κηδεία. Σχεδόν έσερνα τ' άήματα μου. Ξαφνικά, είδα πεταμένο, σε μιά γωνιά του δρόμου, ένα μαραμένο μπουκετάκι μενεξέδες.

Χωρίς να ξέρω κι' έγω γιατί συλλογίστηκα—δεν είχα άλλωστε και άλλο τίπιτα να συλλογιστώ—πως ίσως εκείνα τ' λουλούδια, που τώρα ήταν πεταμένα στο δρόμο, να στόλιζαν πριν κανένα γκαρφίο ή την μπουκονιέρα κάποιας κυρίας.

Μοι φάνηκαν νεκροί εκείνοι οι μενεξέδες. Και άθελά μου θυμήθηκα μιάν άλλη βουρκαωμένη μέρα, κλαψιάρικη σάν έπούτη, που το άπονο δρεπνίαν του *Χάρου* έκοψε μιά νέα ζωή κι' έστειλε τόν πιδ καλό μου φίλο στον τάφο...

Πώς τόν θυμάμαι άκόρη! Φέροντο στο νού μου την όμορφή του κορμο-στασιά, τή γλυκειά μορφή του και τ' αερίδια καλοσύνη λόγια του!

Ήταν κι' εκείνος ένα δλόδροσο λουλούδι, με τ' εικοσι χρόνια του, που μαράθηκε ξαφνικά και έβρωσε... Σε λίγες μέρες είχα κίσει το δρόμο για το νεκροταφείο, κι' άπόθεσα στο νιοσκαμένο του μνήμα ένα μπουκετό μενεξέδες, τ' λουλούδια που αγαπούσε έξαοριατά. Θα μαράθηκαν, βέβαια, γλήγορα, όπως μαράνουνται, χάνονται και ξεχνιόνται όλα...

Και με τούτες τις σκέψεις, άναρωτήθηκα: Τι ιστορία να έχουν τάχα κι' αυτά τ' μαραμένα λουλούδια, που κοιτώνται στη γωνιά του δρόμου;

Γέρος του Μωριά [Β]

Λ Α Τ Ο Π Ι Σ Σ Α

Περνώντας από την *Άγορά*, σήμερα κατά το μεσημέρι, άντικρυσα έξαφνα στην άκρη του πεζοδρομίου έναν έντελως έξαοριστό, κανονικό τύπο. Δηλαδή έγω δεν τον είχα ξαναϊδθί.

Ήταν ένας μεσοκόπος χωριανός, με μιά μεγάλη κελάρια κόκκινη μύτη, που με το δεξί του χέρι κρατούσε, σ' κοντό σημαίας, έναν κλώνο από έλατο και με τ' άλλο ένα κοντάκι στοργουλό με κίτι σάν άλοιφή μέσα. Μπροστά του ήταν ένα καλάθι γεμάτο από άλλα όμοια κοντάκια.

Έιχε σχηματισθί γύρω του ένας μεγαλούσιμος κύκλος περιέργων. Μ' αυτούς ένώθηκα για μιά στιγμή κι' έγω και τόν άκουσα να διαλαλή έτσι την πραγματεία του:

—Αυτό, παιδιά, το λένε λατόπισσα. Είναι ένα κι' ένα. Έχεις στομαχόπονο; Καταπίνεις ένα κοματάκι, καμωμένο σ' ά χίπι και σου περνάει εύθύς. Έχεις κάλο στο πόδι; Βάζεις επάνω άποβροδισ λίγη από δαύτη και την άλλη μέρα ο κάλος σου έχει πέσει. Μόνον τρεις δραχμές.

Μερικοί από τους περιέργους είχαν δείξη διάθεση ναγοράσουν και ψηλαφούσαν κίδωλα τις τσέπες τους, για ψιλά. Μς ξαφνικά, στην καλύτερη στιγμή, ένας μάγκας που είχε άκούσει κι' αυτός τόν χωριανό απ' την άρχή, τού φώναξε δυνατά:

—Άμ' άφου κάνει τέτοια θαύματα ή λατόπισσα σου, δς βάζεις, καίμενε, λίγη και στη μύτη σου, να σου πέση κίνα κοματάκι και να μην τρομάξη ο κόσμος όμα σε βλέπει;

Όλοι έσκασαν στα γέλια. Ήταν δλωσιδόλου άπρόοπτη, μς και... πρακτική, ή σόσταση αυτή του μάγκα, που όμως έν τή μεταξύ το είχε βάλει στα πόδια, άφινοντας σύξυλη

τήν «δημιουργία». 'Αλλά κι' αυτή άρχισε πια να ξεφτιλιζει και να διαλύεται. 'Η σοβαρότης είχε χαθεί κι' ο πουλητής, που δ,τι είχε άρχισει ο καιμένος να κάνει «τίζρο», αναγκάστηκε να σταματήσει και να περιμένει άλλους άκροατές για να τους αναπτύξει, μ' έλλειδα καλυπτικής τύχης, τα αγαθά της «λατόπιασας».

Αδολάφ [B]

ΑΝΟΙΞΙΣ

Θάρση ή άνοιξη. Τι όμορφη που θα είναι! 'Όλη η φύση πράσινη, γλαστή. 'Ο ήλιος θα στέλνει τις ζωογόνες του ακτίνες. Και η πλάση σίσσωση θ' ανασηθή. Θα γεμίση από ζωή. Τη ζωή που δημιουργεί η γλυκειά άνοιξη.

Τά πουλιά θα κελαηδούν χαρούμενα. Θα γυρίζουν από κλαδι σε κλαδί. 'Ο τόπος θα γεμίση από τα χαρούμενα κελαϊδήματά τους.

Είναι εδωτισμένα τα μικρά πουλιά γιατί έχουν άθια ψυχή. Και ζωογονημένα από την άνοιξη αρχίζουν το χαρούμενο τιβίσιόμα τους.

Πόσο θάθελα κι' εγώ να τους μιλάσω. Τώρα που ναι η άνοιξη μου — η νεότη — νάχω κι' εγώ άθια ψυχή για να χαρώ την άνοιξιάτικη έποχή.

Ναυτάκι [Γ]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

'Ηταν πολύς καιρός που ο μεγάλος μου άδερφός πήγαινε στο ψάρεμα και πάντοτε ήθελε να πάω μαζί του. 'Αλλά τα «μικρά» δεν επέτρεπε να άνακατεύονται παντού, κι' έτσι έμενα πάντοτε με την έπιθυμία. 'Όπου όταν έβγαζε δώδεκα χρονών κατάφωτο να τον πείσω ότι μεγάλωσα πια.

'Ετσι μία μέρα που ή θάλασσα ήταν έντελώς ήσυχη μου άνήγγειλε ότι την άλλη μέρα θα μ'έπαινε μαζί του. Καθώς είναι φυσικό το κύριό μου ζήτημα όλη την ημέρα ήταν το αύριανό μου ψάρεμα.

'Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου με κοροϊδευαν λέγοντάς μου, ότι έπρεπε να παραγγείλω και καμιά κασέλα με πάγο, για να στελέωμε τα ψάρια στην 'Αθήνα σε πουλίμα, άλλ' εγώ τη δουλειά μου. 'Ός το βράδυ στον ύπνο μου όλο όνειρα με ψάρια έβλεπα.

Την άλλη μέρα κατά της 5 το πρωί ένα άπτόμο σκούνημα με ξύπνησε. 'Ηταν ο άδερφός μου που μ' έβιαζε να ντυθώ γρήγορα γιατί έπρεπε να φύγωμε πριν να βγεί ο ήλιος. Ντύθηκα λοιπόν όσον μπορούσα γρηγορότερα, ρούφηξα το γάλα μου και κατέβηκα μαζί του στο μάλο, όπου μάς περιμένε ένας φίλος του.

Μπήκαμε λοιπόν μέσα στη βάρκα και ξεκινήσαμε. 'Η φύση ήταν εξαίρετη σε μένα ιδίως που για πρώτη φορά είχα σηκωθεί τόσο νωρίς, όταν μάλιστα άνέτειλε κι' ο ήλιος μ' όλη την μεγαλοκρέπια κοκκινίζοντας δια, στεριά και θάλασσα, έμενα με άνοιχτό το στόμα μην ξεροντας τί να πρωτοκοιτάσω. 'Αλλά σε λίγο ένα μικρό αεράκι σηκώθηκε και μικρά-μικρά κυματάκια άρχισαν να όργωνουν την θάλασσα. Στην άρχή δεν πρόσερα καθόλου όλη αυτή τη μεταβολή και έτσι όταν άρχισε να γουργουρίζει η κοιλιά μου νόμισα ότι πείναγα γι' αυτό πήρα λίγο ψωμί κι'

άρχισα να τρώω. 'Αλλά ξαφνικά έξετο-ξεύθη ή πρώτη «ρουκέτα». Άδην συνέχισαν άλλες, τόσες μάλιστα όστε άναγκάστηκαν να άφάδουν την βάρκα σε ένα νησάκι για να με βγάλουν έξω για να συνέλθω.

Πραγματικά έκει άμέσως μου πέρασε ή ζάλη και πήρα μία πετονιά που μουζε άφησε ο άδερφός μου και την έρωξα. 'Από την στεριά δεν ήταν ή πρώτη φορά που ψάρεσα κι' έτσι κατώρθωσα να πάσω 7—8 ψάρια. 'Όταν δε τέλειωσαν το ψάρεμά τους οι άλλοι με πήραν και γυρίσαμε σπίτι.

Τό πάθημά μου αυτό δεν μ' έκαμε να δειλιάσω. Πήγα κολλές φορές στο ψάρεμα άκόμα, όσπου κατώρθωσα να συνειδήσω την θάλασσα και να μπορώ πια να ψαρεύω με όλη μου την ήσυχία.

Ριχάρδος [B]

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστός Άνέστη, μ' εύθυμη καρδιά τσουγκρίζουνε τ' αυγό τους τα παιδάκια, γυρίζουνε τ' άρνάκι στη φωτιά, και τρώνε τα μυρωδάτα κουλουραχάκια.

Χριστός Άνέστη, όλα τραγουδούνε, τα δέντρα, τα κεράκια της Δαμπλής, τα λούλουδα του κήπου, οι ψυχές μας κι' όλα τα ζώα και τα έντομα της γης.

Άστρο Κουνελάκι [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Αυό άγοράκια συζητούν ζωηρά και σοβαρά.

—'Όσένα ο πατέρας σου είναι τσαγκάρης κι' όμως τα παπούτσια σου είναι τούφια...

—Μπά! και σένα ο πατέρας σου είναι οδοντογιατρός κι' όμως σου λείπουν τρία δόντια!

—Μά τάλλάζω, κουντέ!

—'Ε, μά κι' εγώ τάλλάζω την Κυριακή.

—Ποιά;

—Τα παπούτσια μου!

Πρόμαχος της Έλευθερίας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 288ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προσθέντος την 1 'Απριλίου 1939 προς έβρεση των λύσεων των εις τα φύλα της διαπλάσεως 'Απριλίου Μαΐου 'Ιουνίου και 'Ιουλίου 1939 δημοσιευθεισών 233 Πνευματικών 'Ασκήσεων.

(Οι άκολουθούντες έκαστον όνομα τρεις αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος τις εθραβείσας ερθάς Δύσεις, ο δεύτερος τα Έθσημα Δύσεων και ο τρίτος τα Έθσημα Έπιμονής, συμφώνως με τον 'Οδηγόν του Συνδρομητού, Κεφ. Δ', § 25.

Οι 'Ιούτιμοι όλων των τάξεων έχουν τό δικαίωμα, οι μόν του Α' Βραβείου να δημοσιεύσουν την εικόνα των επί πληρωμή όρ. 40 δια τα έξοδα του κλισιέ, και να γράρουν, έντός τριμήνου τό πολύ από σήμερα, (διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τούτο,) ένα ολονόητος θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» των έτών 1894 — 1939 (B' Περίοδος) με έκπτωσην δέκα πέντε (15) δραχμών. Οι του Β' Βραβείου ν' αγοράσουν όμοιον τόμον με έκπτωσην δέκα (10) όρ. και οι του Γ' με έκπτωσην πέντε (5) όρ. 'Ιδς και 'Οδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσημείωσαν ήλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρεπόρτερ, 210, 21, 9.

'Ιούτιμοι: Γκάλικ, 228, 23, 9. Άσμα της Νίκης, 211, 22, 9. Δάφνη 231, 24, 9. Σφουνας, 311, 22, 9. Άδολάφ, 229, 23, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άστρος Γλάρος, 187, 19, 9. Σκλαβαμένο Νησί, 200, 20, 9.

'Ιούτιμοι: Γεώργιος Μερκατάκης, 205, 21, 9. Λευκή Καμέλια, 199, 20, 9. Μόνα Λίζα, 194, 20, 9. Δοξαμένο Άκρωτήρι, 198, 20, 9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νυχτογράφουδο, 184, 17, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πρόμαχος της Έλευθερίας, 130, 13, 6. Έλληνοπούλα, 146, 15, 9. Ναυτάκι, 155, 16, 9. Σιγή, 126, 13, 9. Άρπης, 146, 15, 9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Θαλής Άργυρούπουλος, 37, 4, 2. Συρκοφ, 94, 10, 4. Άλέξανδρος Φιλίππου, 36, 4, 2. Γαρδένια 21, 3, 3. Διέν Άρισταίειν, 8, 1, 1. Εθωδία Ρόδου, 39, 4, 2. Φρανσίνια 29, 3, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μουαίσα, 167, 17, 9.

'Ιούτιμοι: Γλυκειά Άνάμνησις, 165, 17, 9. Σκυριανόπουλο, 132, 13, 9. Ένας Άνδρας, 228, 23, 9. Πέσης Δήλος 209, 10, 9. Αύγη, 163, 17, 9. Τούσπρα, 172, 18, 9. Κόμης Φόν Σπές, 200, 20, 9. Νεϊλος, 197, 20, 9. 'Ιεροξέστασις, 194, 20, 9. Αίγλη, 215, 22, 9. Ροβινσών Κροσσός, 209, 21, 9. Κεφαλλονιτοπούλα, 195, 20, 9. 'Ωκόπους Άχιλλεύς, 210, 22, 9. Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, 219, 20, 9. 'Ηλιοσεργιότη, 215, 22, 9. Έθνικόν 'Ιδεώδες, 183, 19, 9. Οδωβέρολι, 212, 22, 9. 'Αρτανιάν, 204, 20, 9. Λολίτα, 175, 18, 9. Γαλανομάτα, 198, 20, 9. Μυνχάουζεν, 203, 21, 9. Πράσνο Άλογο, 209, 20, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ριχάρδος Λεοντόκαρδος, 145, 15, 9. Άπόλλων του Μπελβενέρε, 155, 16, 9.

'Ιούτιμοι: Λεαβία, 143, 15, 8. Πήγασος, 163, 17, 9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νηρέος, 123, 13, 9. 'Ιβανάκι, 121, 13, 9. Μαρία Συγγλητική, 128, 13, 9.

'Ιούτιμοι: Σερραίμας, 125, 13, 8. Μικρούλα Τραλαλά, 132, 14, 7. Σπίθα, 122, 13, 7. Νυχτολούλουδο, 137, 14, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Έγώ, 100, 10, 5. Υποκόμης Σέσιλ, 114, 12, 7. Στραβόξυλο, 116, 12, 9. Μύρτα Φλώρη, 109, 11, 5. Τάκης Τσαντίλης, 86, 9, 5. Αωδωνάτος, 99, 10, 5. Μάκης, 98, 10, 7. Βόρσιος Πόλος, 86, 9, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πεοδικούλα, 25, 3, 2. Μορφεός, 17, 2, 1. Μπαμπέκα Έμ. Μανδαλάκη, 48, 5, 6. Πασχάλια, 55, 6, 3. Αιλόγια, 22, 3, 3. Ταγματόρχης, 79, 8, 9. Μάγνης, 30, 3, 3. 'Ορτανσία, 35, 4, 4. Ροτιάνια, 12, 2, 1. Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΟΙ ΔΙΑΠΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομητά παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως την νύαν των διεσθύνων εις τό γραφείον μας άποστέλλοντας και δραχμ. 5 δια την έντύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δεν εϋθύνόμεθα δια τήν άπόλειαν των φυλλαδίων των.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ

'Αθήναι, 42 όδός Εθέρσιδου την 1 Μαΐου 1940

ΚΑΛΟΣ σας Μάης, αγαπητά μου παιδιά! Μετά τό πασχαλινό φυλλάδιο, σας δίνω τούτο τό πρωτοαγιατικό, που είναι και δωδεκασέλιδο. Χαρήτε το σε μία άλλη «γορτή λουλουδιών», από λουλουδία πνευματικά, λογοτεχνικά, ποιητικά. Κι' αυτά εθωδίζω, κι' αυτά εθραβίζουν την ψυχή όπως και τάλλα...

Με χαρά δημοσιεύω σήμερα κι' ένα διήγημα του καλιού μου φίλου και συνεργάτη κ. Γιάννη Κωκίρη. Συχνά μου έστελνε άλλους όφρατάτα κομμάτια, που οι πιό καλιοί από σας θα τά θεμπούναι. Οι περιστάσεις της ζωής τον άπομάκρυναν από τό παλόν καιρό από τη λογοτεχνία. 'Αλλά να που ξαναγυρίζει σ' αυτήν και στην αγαπημένη του «διπλάση». Χαρά και για μένα και για τα διαπλάσιμα.

Χαίρω. Τάμ-Σή, που είσαι τώρα καλά κι' εθραβίζεις να δουλεύεις γρήγορα. 'Αν και κάπως άργά, σε συχαίρω για τήν επιτυχία σου στους διαγωνισμούς. 'Ιδειτέρας σ' εθραβιστώ για τό εσοπθωμά σου που μου έκαμε μία τόσο καλή καινούργια φίλη. Μου έγραψε κίόλα και πήρε και ψευδώνυμα, καθώς θα είδες στο προηγούμενο. Σ' εθραβιστώ πολύ κι' ο κ. Φ. για όσα γράφεις. Περιμένο.

'Ελαδα, Στοιχειωμένο Άδασο, τό πρώτο σου γράμμα, χάρηκα πολύ για τή γνωση και σ' εθραβιστώ για τα καλά λόγια. Δέν άμφιβάλλω πως θα πηγαίνεις καλά στο μαθηματικά, πως κι' οι άλλες συμβαθήτριές σου διαπλάσοπούλες στο 'Αρσάκειο, που μιλάτε μαζί όλο για μένα. Ναι, να έλθης στο γραφείο μου όταν θέλεις, να σε γνωρίσω κι' από κοντά, να σε ιδή κι' ο κ. Φ. που σ' εθραβιστεί.

Αυποδομ, Ζουζούνη, που στενωχέρησαι τόσο στο σπίτι. 'Αλλά πρέπει να κάνεις όμονη ως να σου περάση αυτή ή άθωμια και να ξαναρχίσης να πηγαίνεις όπου θέλεις και να κάνεις ό,τι σου άρέσει. Ναι, τα βιβλία είναι μία μεγάλη παρηγορία, αλλά σ' άουστα τόδες παλαιούς συγγραφείς, γιατί οι νέοι δέν γράφουν πάντα κατάλληλα. Γέλασα και με τό έπεισώδιο στο μάθημα των Γαλλικών...

Πολόν καιρό είχες κι' με γράφεις θεξασμένη 'Υδα. Δέν μπορούσες τάχα να μη θυμάσαι τις Κυριακές και τις γιορτές; Τό σκίτσο σου είναι βέβαια καλό για τήν ήλικία σου, αλλά όχι και για δημοσίευση. Στείλε μου να ιδώ και τα ποιήματά σου. Στη Δοξαλά! και στος γονείς σου χαριστιαμούς.

Με βαθύτατη λύπη αναγγέλλω τό θάνατο του καλοφ μου φίλου Νικέδρα Κάσικι, γνωστού σας με τό ψευδώνυμο Λίλυελ. 'Ηταν πολύ άφροισμένος σε μένα και στις μακρινές όρες της άρρώστιας του έβρισκε παρηγορία διαβάζοντας τα λυγία μου τόμους... Τά έγκάρδια συλλυπητήριά μου στην οικογένειά του και προπάντων στην άτυχη μητέρα...

Πραγματικός, Σίφωνα, με τήν τόλμη των νέων προσοδείς ή ποίηση κι' ή λογοτεχνία. Γιατί από τα τολμηρά που κάνομε, μερικά μένουν και πάντα άνοίγουν ένα καινούργιο ήρώμα. Κι' από τα σημερινά υπερρεαλιστικά ποιήματα κάποια τ-σως θα μείνουν. Νά όμως που, για τήν όρα, και σ' άλλα ό εψάταος, προτιμάς ποιήματα σαν τό «Άγροτικό» του Παπα-

τινίου. Πολύ όφρατα βιβλία διάβασες αυτόν τον καιρό, και παρευρήθηκε και στα Πεννητάχρονα του Στεφάνου Στεφάνου όπου τόσο καλά μίλησαν δια.

'Ε, πολύ άποτελεσματική, Νεόβη, ή προπαγάνδα σου στο σχολείο άφου έπαισες τρεις συμβαθήτριές σου να γίνουν συνδρομητριές και θα κάμεις δώλλογο για να προσελκύσες κι' άλλες. Σ' εθραβιστώ πάρα πολύ. Ναι, ή Α. Μ. είναι διαπλάσοπούλα, τώρα μένει στα 'Ιωάννινα. Τό ψευδώνυμο της νέας μου φίλης, καθώς θα είδες άνακριθή. Τι έννοείσ εψευδώνυμο του Σολλόγου; Τήν όνομασία του; 'Αλλ' αυτή δέν περβί στις έγκρίσεις, έσομένως δέν χρειάζεται πληρωμή.

Τά έλαδα, Σκυριανόπουλα, δια όσα μου ές στο γράμμα σου Α3. Ναι, τό Πένταθλο γίνεται κάθε δυό χρόνια: Τό ένα δημοσιεύεται ή προκήρυξη, και τό άλλο βγαίνουν τ' άποτελέσματα. 'Ετσι, μετά τό Πένταθλο 1940-41, θα έχουμε 1942-43, 1944-5 και καθεξής. 'Αν γίνεταν κάθε χρόνο, θα ήταν πολύ και για σας και για μένα. Είπα πολλές φορές, πως στις 'Ασκήσεις μπορείτε να σημειώνετε διας τις λέξεις που βρισκατε πως ταιριάζουν, και άν άνάμεσα σ' αυτές υπάρχη κι' έκαινη που έχει ο συνθέτης, ή λύση είναι όρθή. Δέν τις μέτρησα άκόμα, αλλά είναι πολύ άκριτές οι άπαντήσεις που έλαβα για τό Πένταθλο: άπάνω από τριάντα. Στ' άλλα δυό γράμματά σου, καλαιότερα, Α1 και Α2, δέν μπορώ ν' άπαντήσω. Νά έβρησ μόνο πως τά έλαδα και τά διάβασα μ' εθραβιστήση.

Εθραβιστώ για τα καλά λόγια, Μαϊμουδίτσα. Καταγγέλλεις πως τό κομμάτι της Μικρής Πριγκίπισσας, που δημοσιεύθηκε στο 13ο φυλλάδιο είναι αντίγραφο από τό 1ο φυλλάδιο του 1929, της Εργασιοκάδος, με μόνη τη διαφορά ότι έχουν άλλαίσει τό όνομα. Πώς συμβαίνει αυτό; 'Η Μικρή Πριγκίπισσα θα μάς τό έβήγησ. Κάποια παρεξήγηση, όπο-θίω...

Πιστεύω, Σανθή Κουκίτσα, να είσαι τώρα έντελώς καλά. 'Αλήθεια κι' ή άρρωστία έχει τα καλά της, τουλάχιστον άμα δέν είναι σοβαρή. Εσκουράζεται κανένας στο κρεβάτι, διαβάσει παλιούς μου τόμους και τό έρχονται έμπνεύσεις για κομμάτια έπος συμβαίνει σε σένα. 'Αλλά καλύτερα να μνή άρρωσταίης, άρσ' όλ' αυτά μπορείς να τό κάνεις και όταν είσαι καλά. Φίλησέ μου τήν άδελφούλα.

Πολύ όφρατα μου παριστάσεις, Ρήγισσα Άνερούσα, τήν «πρωτόγονη» χαρά που έννοώσες όταν είδες δημοσιευμένο τό πρώτο σου κομμάτι, και μάλιστα με Α που δέν τό περιμένες ποτέ. 'Αλλά και όλο τό γράμμα σου ποιητικό... Ναι, ο καπ-πός σου ο άρχίατρος ήταν στενός φίλος του διαδουνητή μας και του άδελφού του κ. Μ. Παπαδοπούλου, άρχίατρο έπίσης.

'Ας τό παραθέσω κι' εγώ: Σουλειπεινός, στην άναβροχή καλό και τό χαλάς; παρά να μη σου έγραψες δηλαδή καθόλου, καλύτερα που μου γράφεις δυό τρεις φορές τό χρόνο. 'Επειτα υπάρχει κι' ή έλπίδα, τώρα με τις διάφορες εψιδιώσεις σου, να μου γράφεις συχνότερα. Θά είδες τήν έγκριση του νέου σου ψευδώνυμου ετοπ παραθέσω, με τήν ήλικία καλακωτική σημασία για τόν κίτοχό του. 'Αλλ' άφου τό βρισκεις και γουστώσ...

Με και χωρίς «αυτό», Μύρτα Φτέρη, σ' αγαπούσα σαν τα «καλά παλιά διαπλάσιμα». Και μου τά γράφεις τόσο όφρατα, τόσο νόστιμα και πρωτότυπα! 'Α-

κόμα ένα «έγος» κι' από μένα... Θέλεις να γνωρίσης 'Αντί 'Ιζάμ, Άστρο Κουνελάκι, Πίσιος-Πατρίς, πολύ καλά κορίτσια. Δέν τους έγριψες αλληλογραφία με μία Μ. Άγγελα; Είναι ο μόνος τρόπος.

Μικρό Καλλιτέχνη, εθραβιστώ πολύ για τό εσοπθωμά. 'Βασιλα στο νέο μου φίλο τά φυλλάδια κι' εθραβίσεα και τις άλλες σου παραγγελίες. Τό κομμάτι σου έκείνο—δέν θυμόματι τώρα—δέν τό είδες ν' άναφέρεται στα «ληφθέντα»; Θά είναι όπο κρίσει και πρέπει να περιμένεις άκόμα. Είπα στον κ. Φαίωνα πως τό Ψυχοσάδατό του δόθηκε κι' έκεί σε μία σχολική γορτή σας, και τα παιδιά τό έπαιξαν όφρατα και πολύ συγκινηθήκες.

Ρεζενά, Κάτια, Νηρέα, Άλκη Μύρα, Νίκη, Σανθή Θιασοπούλα, Άργυρά Παροσίλη, Άδολάφ, Πλοίγης Νέμο (ναι, εθραβιστώ), Χωριόπόπουλο της Κόρσου, Άστρο Κουνελάκι και Σπίθα—καλά μου παιδιά, και τα δικά σας όφρατα γράμματα διάβασα, εθραβίσεα, χάρηκα, και άυπομνή μόνο που σήμερα δέν έχω τόπο να σας άπαντήσω και χωριστά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Ός σήμερα έλαβα και τα εξής: «'Ο γυριστός», «Οι δυό πετεινοί», «Λιμάνι», «Έμπροσθον Π. Πνεύμα», «Στην έντετυμένη άδελφούλα μου», «Μεγάλη Παρασκευή», «Τό πέραςμα ενός ρόδου», «Τό παλιό λεικόμα», «Πάσχα», «Τό παλιό σχολείο».

'Απορρίψεις: «Νύκτα στο χωριό» της Μικρούλας Ντόρι. Έντελώς φυτική και τεχνική περιγραφή. Τά έλαδα αρχίζουν να φυτρώνουν από ύψος 1000 μ. και έπάνω, έσομένως παραθαλάσσια χωριά με έλατα είναι άδύνατον να υπάρχη.—'Ευδοκίσιμα του Α. Β. Γ. Δέν παρουσιάζει κανένα ένδιαφέρον. Κατάλληλο μόνον για σύντομη σχολική έκθεση.—'Στό χιόνι» της Ρίτας Ζώζου. Άρροπημένο τό χιόνι και καθυστερημένο τό κομμάτι. Νά πάρης ψευδώνυμο για να συνεργάσσαι στη σελίδα.

—'Ο νοικοκύρης» του Σίφωνα. Νόστιμο τό θέμα, αλλά ήθελα άπλοότερο γράμμα και κάπως συντομότερο.—'Περπατώ» της Λευκής Καμέλιας. Είναι πραγματικός έθλος να δουμάση κανείς να μεταρραφή τό κομφοτήχνημα αυτό του Ρονσάρ. Τά δυό πρώτα τετραστίχα άκριτά καλά. Τό τρίτο άλλωθιαν ή έννοια. 'Ας τό ξαναδοκιμάση.—'Ο καλιότος της Μαιάννας Σορέλλι. Πολύ κοινό και χλισηματαλλωμένο θέμα.—(Θά εθακολουθήσω.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ναύαρχος Τζέλικο, ά. (ΔΚ). Στοιχειωμένος Ζέφυρος, κ. (ΠΜ). Σάββια, κ. (...). Θεριοπίδαξ, κ. (ΜΜ). Σανθός 'Ιπότης, ά. (ΠΠ). Δέσποινα των Θαλασσών, κ. (ΑΔ). Παισιωτικότητα, κ. (ΚΜ).

'Ανανεώσας Ψευδωνύμων: Μπουμπούλ, ά.

'Η Διαπλάσις άποφύεται τους φίλους της: Δαιμονομένο Χαμόγελο (θά είδες βέβαια τήν έγκριση) χαίρω πολύ για τήν έγγραφη σου κι' εθραβιστώ τό Νυχτογράφουδο που σ' έπρότρειψες σου έστίασα 5 τετράδια) Ναυτάκι (σύμφωνοι) Θά πώ στην Πίσιος-Πατρίς τους θέλεις να της στείλης Μ. Μυστικά, αλλά δέν έβρησ τή διεσθύνση της και ές φροντίση) Περ. Παντελάκη (τόν Π. Ω. τόν σημείωσα ως εσοπθωμά σου κι' εθραβιστώ πολύ.

Ὁδηγὸς καὶ λυσόχαρτον τὸ ἀντίτιμο, ὁρ. 10, 50, τὰ γραμματόσημα) **Ἑρακλήν** (δὲν εἶχα πιά τόπο ὕ ἀπαντήσω ὁ ἄλο σου τ' ὄρατο γράμμα, καὶ σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ μόνο γιὰ τις «Δι-σμήναιτες λέξεις» δὲν εἶναι «νέον εἶδος» κι' ἄλλες φορές δημοσιεῖσθαι τέτοια «Ἀσκηση» **Στοιχειωμένον Βράχον** (χά-ρηκα ποῦ μοῦ ἔγραψες, ἔστο καὶ λίγα ἐλπίζω νὰ μοῦ ἐναγράψης καὶ περισσό-τερα) **Μικρὴν Ἑλληνοπούλαν** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου γάραι πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία καὶ, ὕ ἀρχίσης νὰ ἀτέλης γιὰ τὴ Σελίδα ἀφοῦ τῶνατό σου εἶναι νὰ γίνης συγγραφεὺς) **Ἀρναῖα** (ἔτσιλα 3 φυλλάδια κι' ἐπέστρεψα 3 δραχμῆς, γιὰτι 1ο τοῦ 43ου τόμου δὲν ἔπαρχει ἀπὸ τὰ δύο σέκτα μόνο ἡ «Α-νοίη μπορεὶ νὰ δημοσιουθῇ, ἀλλὰ θὰ σθῶν... τὸν ἥλιο) **Σείριον** (δακτέ) **Κό-παν** («Παιδικὸ Θέατρο» ἔτσιλα καλὸ Πάσχα μὲ τὴ μαμμὰ νὰ μὴν τῆς πῆς πῶς κλαίς, καὶ ὅτε νὰ κλαίς...) **Ἀσωντιδέα** (ἔτσιλα 3 θεωρίδες λυσόχαρτο ἀνχαριστῶ γιὰ τὴ ὁσάση) **Μελέταρον, Γαρδέβαιαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ἕσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 28 'Απριλίου θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 201ου Διαγωνισμοῦ Ἀδασαν. Δι' ἄσας τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ-του δεκταὶ μέχρι τῆς 4 'Ιουλίου.

- 266. **Αεξίγριφος**
Νότα, κατοικίδιο ζῶο
Καὶ λουλούδια πᾶν μαζί,
Καὶ κλεινὴ ἀρχαία χώρα
Στὴν Ἑλλάδα ἔσονται.
Σεληνιατικὸς ὄριζον
- 267. **Συλλαβόγριφος**
Ἐν' ἄρθρο κι' ἕνα σύμφωνο
Τὰ βάζω στὴ σειρά,
Κι' ἕνα παιχίδι γίνεταί
Ποῦ παίζω μὲ χαρὰ.
Σεληνιατικὸς ὄριζον
- 268. **Τονόγριφος**
Ὁ καινούργιος αὐτὸς τύπος
Θέλεις νὰ πολιώσῃ τῶρα
Καὶ νὰ γίνῃ ἔλευσις;
«Ἄς ἀλλάξῃ ὁ τονισμός.
Καὶ φαντάσου πιά, παιδί μου,
Σὲ τί χάλι θὰ γινόταν,
Ἐάν ἦσαν καὶ παλιός!
Μικροῦλα Ντόριτ
- 269. **Ἀνασυλλαβισμός**
Πρ, περὶελαία ποῦ βρωμῆ
Καποτα πόλη ἐκεῖ μακριά!
Μὰ τὴν ἀνασυλλαβίζεις
Καὶ μὴ νῆσο σχηματίζεις
Ποῦ εἰσώδεις ἀπὸ καπνά.
Μικροῦλα Ντόριτ
- 270-274. **Μαγικὸν Γράμμα**
Τῆ προσοθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτω-
θι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀνα-
γραμματοσίου ἄλλαι τόσαι λέξεις: **ἀρα,**
εἶμα, ἴων, αἶνος, ὄρος.
Ματρουδέτα
- 275. **Διαπλὸ Κεφάλι.**
Κῆρος, Ρίον, ἀρή, εἰς, ἔνος, Βόλος,
καῖρος.
Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς νὰ προστεθῇ
ἀπὸ ἕν γράμμα ὡς κεφαλή, καὶ νὰ σχη-
ματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τόσκις
τῶν ὁποίων ν' ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ
Αἰγαίου.
Φερδινάνδος Ἀσασῆφ
- 276. **Τριπλῆ Ἀκρωσις**
Τὰ μὴ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Ἑλ-

λάδος, τὰ δὲ δευτέρα γράμματα προ-
τεύουσιν ἀσιατικῆς μεγαλονήσου, καὶ
τὰ τρίτα ἀπόστολον:

- 1. Μήτηρ τοῦ Μινωταύρου 2, Βλῆμα
τηλεβόλου 3, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου
- 4. Ρωμαῖος Ἀυτοκράτωρ καὶ ἄγιος 5,
Τὸ κοινὸν ὄνομα νῆσου τοῦ Αἰγαίου.

Φερδινάνδος Ἀσασῆφ
277. **Ἑλληνοσύμφωνον**
α-η-εη-υαο
Φερδινάνδος Ἀσασῆφ
278. **Γρίφος**
Μ ἄλλο
ΘΜ ἄλλο
(Παλαῖος) Ματρουδέτα

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πενεμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 8
- 88. Ἰσημνη (Ἦ, μῆν, ἦ).—84. Ἀκτι-
κίτις.—85. Λευκὴ-Λευκῆ.—86. Ἐλεφας-
ἀφελές.
- 87. **ΕΥΤΕΡΠΗ** 88. **ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ** (ἄ-
Α Ι θλιος, Ἀάιος, θόλος,
ΣΑΛΑΜΙΣ ὄβος, Βόλος, Ἰταλία,
ΝΟ ΑΣ ὄβις, σῖτος).—89-93.
ΝΣ ΝΑ Διὰ τοῦ Ζ: **ζῆλη, ζῆμη,**
Α Ο **ζῆθος, ἀζωνον, γάζα.**
Σ Σ 94. **ΔΑΥΙΔ - ΣΥΡΟΣ**
(Δι' Σκοβολο, ἈγΥιά, ὙγΡόν, ἸκΟνιον,
ΔύΣις).—96. **Πῶσαι αἱ ὁδοὶ ἄγονουσι εἰς**
Ρώμην (πᾶς, ἔ, ἔ, ὁδία, γοῦ σὺν εἰς,
ρῶ μ' τν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [Μ' — 268]
Εἰς ἄλα τὰ Διαπλασόπουλα, ἰδιαιτέρως
Ἐμῖρκαν, Μεγάλην Ἰδέαν, εὐχόμαι κα-
λὸ Πάσχα. **Σερνὴ Διαπλασοπούλα**
- [Μ' — 269]
Ρήγισσα Ἀνεροῦσα, ποῦναί τὰ μακριά
σου ἔμπλεκα μαλλιά; **Ἀσωντιδέης**
- [Μ' — 270]
Διαπλασοπούλα - σε, Χριστὸς Ἀνέστη!
Ναπολιτάνα
- [Μ' — 271]
Ἄϊνα, Χριστὸς Ἀνέστη! φαντάζομαι
Ἄπσοσ θὰ γλεντιάς αὐτὰς τῆς ἡμέρας.
Ναπολιτάνα
- [Μ' — 272]
Τριτοκατάρτε, Χριστὸς Ἀνέστη! Φαν-
τάζομαι νὰ ξεθώμασες. Πῶ; πῆγαν οἱ
ἐξέτασες; Ἐραθα πῶς ταξίωσες.
Ναπολιτάνα
- [Μ' — 273]
Διαπλασοπούλα-ες, μαζινοῦσας σὸ σά-
λονάκι σας, ὅς καί χαίρετῶ. Ἀλληλο-
γραφῶ μὲ δλους. Γράφατε: Φανὴ Ἀρχον-
τίου, Γυμνάσιον Ἀρρένιον Καβάλλας διὰ
Σόλβια
- [Μ' — 274]
Σκέα, πρὸ μηνὸς ἔτσιλα εἰς ὑποδει-
χθεῖσαν διεσθοναίν. Δὲν ἐλάδατε;
Ἀδοῖδε
- [Μ' — 275]
Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα, τόσκις ἐλ-
ληνικὰ ἄγραφα, ἀλληλογραφῶ Γερ-
μανικὰ καὶ Ἀγγλικά.
Εἶσσα Μαλινοῦνη
Ἀνδροῦτσου 157-Α, Πειραιεὺς
[Μ' — 276]
Μαθήματα Γαλλικῆς (Ἀνδροῦτσου 157α
Πειραιεὺς) εἰς τιμὰς λογικὰς παρὰ
πεπειραμένης καθηγήτριας.
[Μ' — 277]
Χιονισμένε Αἶνε καὶ Κεφαλλονίτινο
Ἐλάτο, θέλατε νὰ γίνετε μέλη τοῦ
Συλλόγου «ΑἶΝΟΣ»;

[Μ' — 278]

Ἡμαρτον, ἱπποτίσσα Νονά μου! δὲν
ἔναλῆγο πῶς Στοιχειωμένους Κάδος
=Πόπη Κανδάνου. Αὐτὴ ἡ Ἔφη θὰ κά-
νῃ κέφι. **Ἀρχιζελάνιον**

[Μ' — 279]

**ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΗΜΟΦΗΦΙΣΜΑ-
ΤΟΣ**
Βραβεῖα. Πρῶτον: ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ,
190. Δεύτερον: ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΣΧΙ-
ΑΡΧΟΣ, 129. Τρίτον: ΣΙΦΟΥΝΑΣ 88,
Ἐπαινος: **Δευτὴ Καμέλια** 46 — Ἐπιλο-
γεῖς: Πρῶτον: ΒΙΚΤΩΡΙΑ. Δεύτερον: ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ, Τρίτον: ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ
ΜΩΡΙΑ. Ἐπαινος: **Ἄλκης Μύρας.** Βρα-
βευθέντες, στείλατε διεσθοναίν καὶ προτιμη-
μένους συγγραφεῖς (Μ—89).
ΜΟΥΦΕΣ — ΝΗΡΕΣ

[Μ' — 280]

**Ἄλκη Μύρα. Γιάννη Ἀγιάννη, Κά-
ποιε, χρόνια πολλά!**
Νηρεὺς-Μορφεὺς

[Μ' — 281]

Τρία διαβολάκια; μὲ κανόνι σας ρί-
χνω... κεραιμάδες: ὄνομά μου γνω-
στό, ἀλλ' ἔχει αὐτό!...
Ἐπ' εὐκαιρίᾳ Πάσχα, συγχωρητέοι...
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 282]

Διαπλασοπούλα, ἀνταλλάσσω τετραδιά-
κια μὲ τὴ Μικρὴ Γάτῃ. Δίσις: Διονύ-
σιον Καρρέρ, Ξενοδοχεῖον Ἀυτοκρατορικόν,
'Αθήναι. **Μιουμποῦλ**

[Μ' — 283]

Πρωτοπαλιννοῦσας σὸ διαπλασικό σα-
λονάκι, χαίρετῶς ἄλους. Ἀνώνομη
Διαπλασοπούλα=Λούση Π. . . ἔτσι;
Σανθὸς Ἰασιότης

[Μ' — 284]

Ἑλληνοπούλα Κόκκρο, ποῦ φαίνεται πῶς
ἔβῳ ζήτησα ἀλληλογραφία κι' ἔχει ἡ
Σερνὴ Διαπλασοπούλα.
Ἀνώνομη Διαπλασοπούλα

[Μ' — 285]

Πίστις Πατρίς, ἀλληλογραφοῦμε; Δίσις:
Τρίτωνος 9, Π.Φάληρο. Μπόδου, ἀν-
ταλλάσσεις Μ.Μ. μὲ τὴν:
Ἀνώνομη Διαπλασοπούλα;

[Μ' — 286]

Ἀτιέ Ἰράμ, Ἀδολάρ, Βασιλίτσα Νε-
φερτίτι, Δοξασιμένο Ἀκρωτήρι, Ἡλιο-
περίχυτη, Ἴσις, Δορελαῖ, Μαρινέλλα,
Μόνα - Αἶζα, Μπόδου, Μῆρτα Φλώρη,
Ναυτάκι, Νέκη, Ραζελάντια, Σκία, ἀνταλ-
λάσομε τετραδιάκια; Ἄσπερ Γλάρε, Ἀ-
δολάρ, ἀλληλογραφοῦμε; Γράφατε: Πα-
ναγιώτην Σπυροπούλον, Παντανάσσης 47,
Πάτρας. **Νυχτογράφουδο**

[Μ' — 287]

Ἀτιέ Ἰράμ, ἀλληλογραφοῦμε; Γράφατε:
Σοφίαν Σπυροπούλου, Παντανάσσης
47, Πάτρας. **Νυχτολοῦλοδο**

[Μ' — 288]

Ἀγαπητέ Μπατόβεν χίλια εὐχαριστῶ.
Ἄδεν θάρσασα, γιὰτι ἔχεις δικιο. Θέλεις
νὰ παρατηρῶ ἐντελῶς νὰ περιμένω ἐταν
μπορέσης; **Μαγεμμένο Δοξάρι**

[Μ' — 289]

Μυγχαῦσεν, Ἰαλίικ, Ντιανῆλ Νταριέ,
Τριτοκατάρτε, Ρόμπερτ Τέιλορ, Σαρ-
πηθῶνα, νὰ περιμένω τετραδιάκια σας;
(Μ' — 162) **Μαγεμμένο Δοξάρι**